

september 2012

Vzhodni Pacifik 2012

Costa Rica

1. september 2012, sobota

Golfito - San Jose

Sredi noči sva pokonci in taxi naju odpelje do avtobusa, ki ima odhod ob petih zjutraj. Ampak, zanimivo, nisva edina. Večina hiš je že razsvetljenih in lokali so polni jutranjih tičev. Zgleda, da se življenje v Costa Rici začne zgodaj. Kasneje nama tudi odpiralni časi lokalov to potrdijo. Tourist office se recimo odpira ob šestih zjutraj. No, ob petih se odpeljemo in po nekaj sto metrih ustavimo. In spet in spet. Tudi pred našo marino. Sploh ne bi potrebovala taksija do štaciona, če bi to vedela, hic! Ravno komentirava, da če misli tako nadaljevati, pridemo v San Jose šele jutri, pa naenkrat ni več postaj in kmalu se zapeljemo na Panamericano in potem drvimo proti glavnemu mestu. Dve kratki pavzi, to je vse. Dve uri prej smo na cilju, kot je bilo napovedano. Lepo.

Pa v taksi in v center mesta. Zavijeva kar v prvi hotel. Zgleda v redu in ima vse kar potrebujeva, vključno z wifijem v sobi. Cena dvoposteljne sobe je 32 evrov. Za center mesta je to ugodno, bi rekel. In greva naokoli, v lov za rentičem. Hodiva in hodiva in sprašujeva in nič. Potem najdeva. Ampak ne rentiča. Najdeva italijansko restavracijo s povprečno hrano in dokaj visokimi cenami. Jasno, da sem naročil pico in jasno, da je bilo testo piškotasto. Drugi kraji, kaj čem. Sicer pa je bila oštarija vseeno bolj podobna italijanski, kot včerajšnja kitajski. Včeraj so nama v kitajski restavraciji postregli hrano brez palčk in z vilcami in nožem. Pa to bi še nekako razumel, nikakor pa mi ni bilo jasno, zakaj sva poleg riža in rezancev dobila na mizo tudi kruh. Pri Kitajcih!

Kakorkoli, po kosilu je vse lažje in rentiče hitro najdeva. Vsi so na kupu. In cene so tudi približno enake. In jutri so odprti. No, se še odločiva, kje ga vzameva. Pa spet nazaj na fuzgengerico, kjer vlada obupna kakofonija. Vse polno je uličnih prodajalcev in vsak zase se trudi, da bi bil čim glasnejši pri reklamiranju svoje robe. Robe, ki res ne vem, kdo jo kupi. Videl nisem nikogar, da bi naredil posel. Saj, kako pa, če prodajaš sredi ceste plišaste piščančke (in nič drugega) - in imaš jih cel karton za prodat. Večji nered vlada, kot na kakem arabskem bazarju. In večja gužva! Le, da je tole Latinska Amerika in ko se prebiješ skozi to množico, ki hiti na vse strani, si lahko neskončno vesel, če imaš denarnico še vedno v žepu. Pri Arabcih se pa lahko lepo in sproščeno sprehajaš po mestu. Hja, bistvena razlika je v kulturi ljudi, če se talajo odpustki ali pa če se sekajo roke.

Nasploh sem dobil občutek, da je v Lonely Planetu tako opevana razvitost samo politično pogojena. Če gledam objektivno, dežela ni prav nič boljša od Paname, prej obratno. Za razliko od sosedov pa se tile ves čas lepo vedejo do strička Sama. In za nagrado lahko uživajo v hamburgerjih in podobnim šrotom iz soje, ki jim jih veselo prodajajo McDonalds in njim podobni goljufi. Pa še ameriška cenzura se potrudi, da deželo prikaže svetu v lepši luči, kot v resnici je. Vsaj kolikor sem videl do sedaj. No, to je samo moj občutek, lahko da se motim. Me pa občutek le redko vara...

mali nogomet v parku

tempelj glasbe - tukaj so špilali glasbo, plesali ... vsak je počel kar je hotel

nekateri so igrali šah, človek ne jezi se, sestavljanke in razne družabne igre; glede na to, da so bili postavljeni šotori, sklepam, da je bil danes nekakšen dan kulture in športa

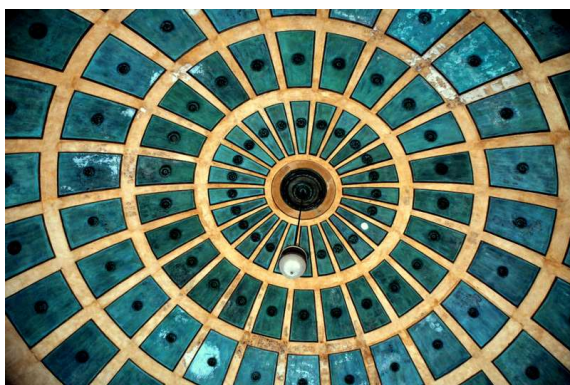
art plaza, katedrale ... in en kup enih novodobnih spomenikov

kdo bi si mislil, da še kdo pozna to igro?

če si v družbi modrolasega, si lahko prepričan na osebni pregled kot so bili tukaj

znotraj glasbenega templja

tudi hip hop ni manjkal

tile so pa špilali in plesali neki mix med harakrišno in krneki...

naš hotel v parku Morazan

pa še eden izmed parkov

na cesti se prodaja....vse !

2. september 2012, nedelja

San Jose - El Castillo

Zebe me. Močno me zebe. Še dobro, da sva šla sinoči kmalu spat, da lahko zgodaj vstaneva. Vroč tuš se še kako prileže. Kakšna razlika med tropsko vročino na morju in San Josejem, dober kilometer višje. Rezultat je, da sva zgodaj na rent-a-carju in da se kmalu tudi že voziva naokoli. Najprej bi si pogledala vulkan Poas. Najbližje je glavnemu mestu in na sam vrh pelje cesta. Ceste sploh niso tako slabe, kot jih opisuje vodič. Nasprotno, čisto normalne so in nič bistveno slabše kot v Panami. In neprimerno boljše kot na Jamajki, recimo. So pa, podobno kot pri nas, krcato polne papagajasto oblečenih kolesarjev. Nedelja je in vsi nadebudni kolesarji hitijo osvajat dobrih 2700 m visok vrh. Prav nezgravžno nevarna je vožnja. Kot bi bilo na cesti neskončno mnogo traktorjev, ki vozijo v hrib in nasproti letečih puščic brez (mentalnih) zavor. Čisto, kot bi bil doma! Nekaj pa je le drugače kot v domovini ob nedeljah. Vse, ampak res prav vse, trgovine, kafiči in oštarije so cel dan odprte. Pa je to ravno tako krščanska dežela, kot tiste na Malih Antilih.

Povsod preberem, da je vrh (skoraj) vedno v oblakih tudi v sušni dobi. In da se nič ne vidi. Ampak, Vesna vztraja, da gremo kljub megli in rosenju iz megle. Kmalu celo dežju iz megle. Ustavi jo šele mitničar, ki jo vpraša po zdravju. Glejte gospa, nimam srca, da vam zaračunam vstopnino, ker je res brez veze, res nič ne boste videli. No, potem se le smeva obrniti. In greva - na drug vulkan. Spet ne pomaga prigovarjanje, da ne bo kaj videti, gremo in pika.

Dežela, po kateri se vozimo je podobna tisti v Panami, na tej višini na tihomorski strani gorske pregrade ni deževnega gozda, ampak pokrajina, ki močno spominja na zmerni pas. Na Slovenijo, torej. Ustaviva se na kosilu, ki je zelo okusno, profesionalno postreženo v obcestni restavraciji tipa Trojane in za povrhu smešno poceni. Pa berem in mi pravijo, da je Kostarika draga. Res se ne morem strinjat. Verjetno je vzrok temu konkurenca. Oštarij in hotelov je toliko, kot jih nisem videl še nikjer na svetu. Kot bi se peljal iz Ljubljane v Ribnico in bi bilo že v Pijavi Gorici kakih deset oštarij in trije hoteli, potem do Turjaka še enkrat toliko in na samem Turjaku, kot turistični točki, vsaj pet hotelov in petnajst oštarij. In tako naprej, vse do Ribnice. Ribnica je center suhe robe, zato (po kostariško) tam prodajajo suho robo v več kot 200 (z besedo: dvesto) trgovinah, nekatere izmed njih so prav velike. In vse so seveda v nedeljo odprte. Ok, tukaj se imenuje mestece Sarchi in namesto suhe robe prodajajo muebles, pohištvo. In kot glavna zadeva so - šajtrge. V vseh mogočih izvedbah. Mestece se reklamira kot svetovna prestolnica proizvodnje šajtrg. Jasno, da se ustaviva in jih pobarava, zakaj toliko trgovin. Ker imajo tovarno v mestu, je strumen odgovor. Hmmm... Ne razmišljava več o logiki, raje kupiva magnetek in tako odključava eno nujno stvar, ki jo je obvezno nabaviti v vsaki deželi, kjer Mala pristane. Naslednja kljukica pade nekaj kilometrov kasneje, ko v vasici sredi ničesar kupimo kostariško pomorsko zastavo za Malo. Nikjer do sedaj nisva mogla

kupiti pomorske, samo običajno so imeli. In za povrh je bila to do sedaj najcenejša (3 evre) in najtežje dobavljiva zastava.

In gremo naprej. Spotoma se malo ustavljava in Vesna fotka. Na koncu prideva pod vulkan Arenal, najbolj aktiven kostariški vulkan (in baje dvanajsti najbolj aktiven v svetovnem merilu). Zvečer bova gledala, kako žari in bruha lavo. Mar res? Oblaki definitivno niso na najini strani. Je pa to izredno letoviško področje z neskončno množico hotelov, od tega krepko preko deset takih tipa five star resort & spa. Jasno, področje je vulkansko in samo malo se pobrska po zemlji, že priteče na dan vroča voda. Midva se odločiva za hotel s hišicami na vrhu grička in z lepim pogledom na vulkan. Morda se pa ponoči zjasni. Malo prevaga tudi cena, 40 evrov je neprimerno manj kot 200 (s termalnim bazenom in brez pogleda na vulkan). Hotel s termalnim bazenom in brez pogleda na vulkan pa imamo konec koncev tudi v Dolenjskih toplicah. Tam je poleg vsega še gratis cerkvena zvonovska budnica vsako jutro ob zori...

Ob mraku greva še na pijačko in snack v hotelsko restavracijo. Televizijo imajo prižgano in poleg novic o rezultatih lokalnih lig fuzbala s celega sveta (kar je za naju tukaj verjetno silno pomembno) pokažejo tudi domačo kriminalno sceno. Grozna nesreča se je zgodila avtobusu na katerega se je zrušil električni drog (mimo sva se peljala in če ne bi na televiziji tega videl, bi že pozabil - povsem nepomembna in nedolžna nesreča) in še huje se je godilo v mestecu San Carlos, kjer se je zgodila družinska tragedija s streljanjem (tudi tukaj skozi sva se peljala pred nekaj urami in vse je bilo v najlepšem redu). Nauk basni? Ne glej televizije in živi srečno do konca svojih dni. Amen. Tragedije, ki se je zgodila nama pa itak ni na televiziji. Flašo (italijanske) vode so nama zaračunali osem dolarjev!

ogromni nasadi kave v okolici vulkana Paos

v Sarchiju poleg nešteti trgovin s pohištvom izdelujejo tudi poslikane vozove

v Zarceru izredno lep park; živa meja z obrazi, živali ...

deklica je imela kakšnih 10 let, ampak hortenzijam pa očitno ustreza tukajšnja klima

en del pokrajine je predvsem pašniški s kravami in konji

v topli reki se kopajo, skačejo z vrvjo v vodo...

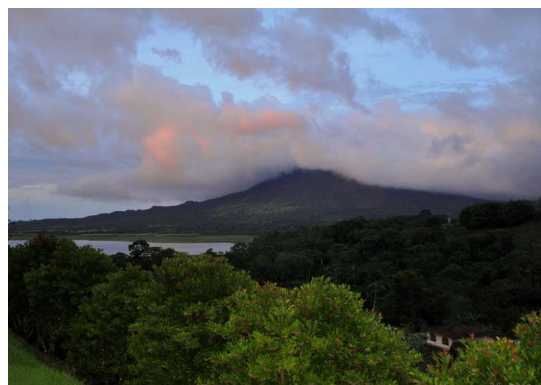
sem čakala in čakala, da skoči in ga slikam; pa si fant premisli in zabriše vrv proč....

reka, v ozadju vulkan Arenal

soba s pogledom na vulkan

no, malce so se kljub vsemu razkadili oblaki in živobarvni oblaki popestrili temno gmoto

pa, da ne bodo vedno samo sončni zahodi na morju eden v hribih

najina registrska tablica... če bi se zgledovali po karibih, bi sigurno bila drugačna, bolj slikovita

3. september 2012, ponedelje

El Castillo - Playa de Coco

Zbudi se v deževno jutro. Tukaj nimava več kaj početi. Za sprehode (treking, kot se temu kumšno reče) vreme ni primerno, z žičnico za 42 dolarjev po osebi se pa tudi ne bova vozila med drevesi. Nasploh je tukaj za vsako neumnost tarifa vsaj 10 dolarjev. Po osebi. In očitno se kljub nizki sezoni najde toliko blesavih gringotov, da se jim splača imeti vse odprto. Blesavih, ja! Lep primer je odcep na cesti in parking deset metrov od ceste. In mitnica za deset dolarjev po osebi, jasno. In potem sprehod 50 m (iti dlje peš je itak preveč za gringota) do podesta, kjer se lahko opazuje vulkan (v megli). Ampak, ta vulkan je nekaj kilometrov stran. In povsem enak (ne)razgled na vulkan (neviden zaradi megle) je s ceste ob mitnici. In še vsaj z desetih drugih točk. Ker pa mitničar tam je in pobira denar, očitno strank ne manjka. Hic! Ni kaj, vse na tem svetu je omejeno, le človeška neumnost je neomejena. Res velja ta rek!

Potem se voziva kar nekaj časa ob jezeru, pokrajina je čisto ok, ni pa to niti približno več tropski deževni gozd. Bolj spominja na pašnike zmerne pasu. Morda tudi zato, ker tukaj veselo uspevajo švicarski hoteli in nemški lokali z bratwursti. Nameniva se v Monteverde, ki je nekaj sploh in oh. Tako piše (ameriški) National Geographic. Pa se ne peljeva dolgo, ko se cesta precej pokvari in meni se res ne ljubi voziti po slabem makadamu in drajsati s podvozjem po tleh. Dva kilometra do slapov še pristanem, več pa ne. In ker je za ogled povprečnega slapa potrebno (spet) plačati in tokrat celo petnajst dolarjev (po osebi), se mirne vesti obrneva in smer morje.

Vmes se ustaviva in nekaj povsem korektnega pojeva, skočiva na banko in na pošti oddava paket za Novo Zelandijo. Najprej sva to hotela narediti na DHLu, pa je bila cena 160 dolarjev. Pošta nama jih je vzela le sedem. Pacifiška obala in Playa de Coco ni kaj posebnega. Eden izmed centrov plastičnega tujkega industrijsko pridelovalnega turizma. Velikih kompleksov sicer ni, so pa zato trgovinice in lokalčki franšiza mnogokrat videne v vzhodnem Mediteranu. OK, za pogledati in oditi bo. Hotelček je čisto luštkan in za dobrih 40 evrov lahko tukaj živi cela družina v prostorni sobi s kuhinjo in teraso in le meter od terase je bazenom s pool barom za očija in otroškim bazenom za naraščaj. Mamica pa lahko plava vmes, prostora je kolikor hočeš. Jasno, da sem moral pool bar takoj (no, točneje: po končanju dela) preveriti, da vidim kako funkcionira. Dobro funkcionira! In po bazenjadi, greva še na lepše. Vesna na koktajle, jaz na pivo. Sosedje pa na punce. Costa Rica je namreč, tako povedo knjige, tretja naj-destinacija na svetu za sex turizem. In kakor kaže, se knjige tokrat ne motijo.

tako prelep cvet, pa tako grda žuželka

to so pa vozovi iz Sarchija

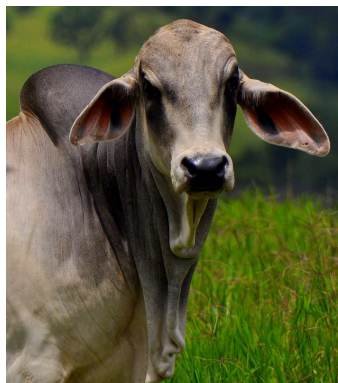
pogled na jezero Arenal

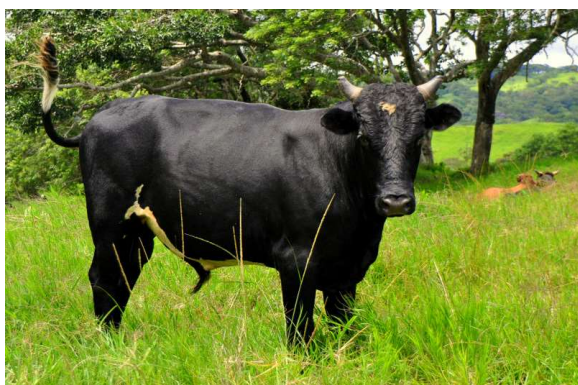
itak na razgledni točki prodajajo, da še fotkati ne moreš v miru; čepravi Ticoti so kar miroljubni in ne težijo

cel dan samo pašniki....ok, včasih tudi deževni gozd

gospa bi potrebovala veliko porcijo liftinga

gospod je branil svoje gospe pred menoj

ušesa imajo pa res odštekana

najin hotel je imel velik bazen, Tone je seveda moral preizkušati kako zgleda piti pivo v njem

ena porcija klobase je bila 10 dolarjev; no, nismo naročili !

4. september 2012, torek

Playa de Coco - Dominical

Vstaneva in jaz za računalnik, Vesna v bazen. Sledi še prava italijanska kavica in počasi je treba dalje. Spotoma bi si ogledala marino na Playi Flamingo, ampak samo če nama uspe bližnjica (vsaj 50 km bi prišparala). Ne uspe nama. Nekaj časa je cesta sicer čisto spodobna, potem pa, kot bi odsekal. Slab makadam in takoj za prvim ovinkom že ovira, kjer nama zavarovanje (eksplicitno!) ne velja - preko reke se je potrebno peljati. Saj ni visoka in široka, a vendar. Playa Flamingo torej odpade, se bova ustavila pa v Puntarenasu. Toliko sem slišal o tem mestu, da tukaj pa končno le mora biti sigurno dobra marina in dobra čendlerija.

Pa ni! Marina je le yacht club. In to tak brez privezov. Nekaj fore and aft boj, močan plimski tok in kakav. Ma, še kakav je lepše barve. Na drugi strani ozkega in dolgega polotoka pa plaža na katero ne bi šel niti v gumijastih škornjih. Še v trgovini z outboardi (baje je tudi čendlerija) preverim za varovalko propelerja in je, jasno, nimajo. Tukaj res nisva nič pozabila, da bi še iskala. Gremo dalje.

Na polotoku Nicoya je bila pokrajina vačinoma ravna s pašniki in govedom, ki se pase na njih. Vmes nekaj dreves in kmetije, tukaj so to haciende. Dolgočasno. Kot bi bil v Sloveniji. Da to vidim mi res ni potrebno hoditi na drugi konec sveta. Pričakujem, da bo nadaljevanje poti, ki je bolj ob morju, zanimivo. Pa ni. Kmetijstvo zamenja druga industrijska panoga. Turizem. Ok, tukaj niso prisotne multinacionalke s svojo masovno proizvodnjo, bolj družinske in butične tovarne za ocejanje turistov, a vendar. Vse je naštimano in izvedeno do potankosti. Peščene plaže s tihooceanskimi valovi, primernimi za surfanje se izmenjavajo z džungelskimi narodnimi parki. V ozadju pa vasice ali mesteca z neskončno mnogo hoteli in hotelčki ter oštarijami za vse okuse. In, kot preboreva, prostitucijo - tudi za vse okuse.

Malo se torej ustaviva v Jacotu in kasneje še v Queposu. Nič posebnega, če odštejemo opice, ki se pojavijo po drevesih med hišami. Vesna je navdušena, jaz malo manj. Še ena ovira, ki mi lahko skoči pred avto. Kakorkoli, noč je že, ko odisejajo zaključiva v Dominicalu. Sama vasica naju sploh ni prevzela. Razlupani lokali ob blatni in zluknjani makadamski cesti. Dežuje in noč je, zato je vse skupaj še toliko bolj neprijazno. Vrneva se na glavno cesto in ustaviva kilometer naprej v hotelu ob morju. Sama sva usred ničega, bolje kot v kaki beznici v vasici pa bo vseeno.

playa de Coco

marina v Puntarenas

surfarji v Jaco

kako dobro dežuje na tistem koncu

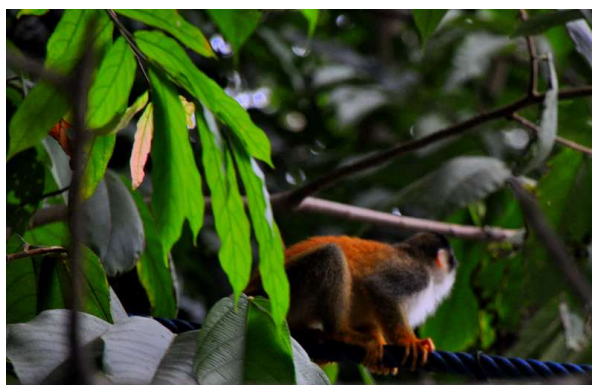
s kajakom na valove! Manuel Antonio nacional park

v NP Manuel Antonio niso zaostajali niti plavalci niti surfarji

meditacija na vrhu skale?

opice v NP Manuel Antonio

oštarija po imenu avion ... zakaj tako ime, je jasno, kajne?

5. september 2012, sredo

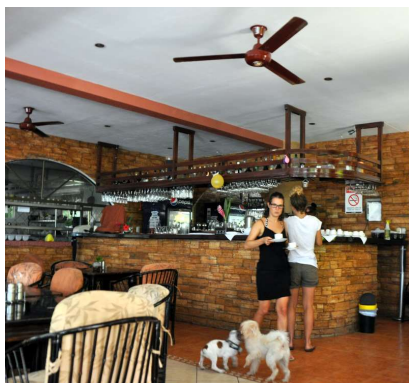
Dominical - San Jose

Jutro je delovno in - tresoče. Lepo se guncamo na balkonu v prvem štuku s pogledom na morje. Malo amo, malo tamo. Vesna sicer malo bolj čudno pogleda, a jo potolažim, da smo pač na tektonski prelomnici in da je to tukaj nekaj povsem normalnega. In delam dalje. Dokler ne prileti mail iz domovine s podatkom o potresu z magnitudo 7,6 v morju ob naši obali. Uf, torej ni nekaj bližnjega in švohnega! Sranje, tik ob morju smo in barka je zvezana na pomol. Tri ure vožnje preč. Takoj preverim situacijo na netu in - čez minutko lahko v Dominicalu pričakujemo tsunami. Premalo časa za kar koli, le upam lahko da se tisto "a tsunami warning is in effect for Costa Rica" z dodatkom "it is not known that a tsunami was generated" lepo izteče. Če ne pa - kaj čmo, saj smo zavarovani...

Iztekel se je lepo. Lepo se je iztekel tudi obisk filmarjev novega slovenskega resničnostnega šova. S Kristino smo se dobili na kavi in nekaj ur veselo čekali. Z Vesno se poznata še iz Ljubljane, ko sta nekaj časa skupaj delali. Tudi z Urošem rečemo kakšno. Le Škoro, ki je posnel Katjino in Juretovo poroko, se nama je skrtil. Očitno je zadevo vzel smrtno resno in noče imeti prav nobenih stikov z zunanjim svetom. Kaj čmo, sto ljudi - sto čudi.

Potem pa na pot proti vulkanom. Pa se vozimo in vozimo. Ves čas strumno v breg. Najprej ugasnemo klimo in odpremo okna. Ne za dolgo. Mraz je in okna so spet luftdihitig. In ne mine deset minut, ko vklopiva gretje. V tropih! Še dobro, da sva vzela normalni avto s to opcijo in ne kakšnega turističnega ATVja. In se voziva in voziva. Večino časa v oblakih. Točneje, vse višje in višje v oblakih. Ko končno zgleda, da sva na vrhu, se ustaviva v planinski koči ob cesti. 3100 metrov nad morjem piše nad vhodom. In na tej višini je precej kolibrijev, ki se hranijo pod okni restavracije. Lepo. Plan "vulkan" je davno spremenjen v plan "San Jose pred temo". Potovalna hitrost na tem delu Panamericane ni nekaj, kar bi šlo lahko v anale. Ni šans, da prideva na vulkan pred temo. Pojeva nekaj posebnih jedi, od katerih je meni najbolj všeč pečena banana, polnjena s sirom. In greva. Ampak vzpenjanja sploh še ni konec. Dvigneva se do višine 3491 metrov nad morjem, ko sva končno na najvišjem prelazu na celotni Panamericani. Sledi spuščanje v centralno dolino in lažje dihanje za najin avtomobilček, mali Toyotin Yaris. Bencina mu že krepko zmanjkuje. Zadnjih 70 km smo na rezervi, črpalke pa nobene. In vožnja ves čas v breg.

Noč je že, ko najdeva hotel. Saj enega sva našla že nekaj km pred San Josejem, pa ni bil po okusu najinih denarnic. Naslednjega sva iskala kar kake pol ure. Vendar je bilo vredno. 40 evrov za luštano posado v centru glavnega mesta je v redu cena.

Kristina naju je postregla z jutranjo kavo

poziranje s Kristino in Urošem

yeaah Kristina, ta glavna si !

surfarju v Dominicalu

pokrajina: pašniki, polja ... in hribi

na 3.000 metrih sva pustila malo počivati avto in se tudi sama malo okrepčala s toplimi napitki, Tone celo z juho

pečena banana polnjena z belim sirom

riba v zdrobu zavita v palmin list in vse skupaj potem kuhano

med hranjenjem so naju razveseljevali pogledi na pisane kolibre

takole pa posedajo po vejah....

lahko bi investiral 3 dolarje za frizuro :)

tukaj uspevajo vrtnice

6. september 2012, četrtek

San Jose - Golfito

Zjutraj dobiva mail, da je za (legalni) vstop na Isla de Coco potrebno plačati med 270 in 400 dolarji, postopek traja pa 22 dni. Malo morgen! Ena obveznost v San Joseju torej odpade. Kupiva še vozovnico za Golfito, vrneva avto in se z avtobusom odpeljeva domov. Po povsem drugi cesti, kot sem mislil, da avtobus vozi. Namesto po Panamerici preko 3500 metrov visokih prelazov se peljemo po avtocesti in ob morju. Nekaj ur prej smo, kot bi bili, če bi se vozili tam, kjer sva se midva včeraj. Za namene transporta nesporno bolje.

Popoldan smo doma. Karto sva kupila samo do Rio Claro in tam presedeva na lokalca. Sem pričakoval "Ko to tamo peva" bus, pa je bilo bolj v stilu LPP. Na večerjo zavijeva v eno izmed lokalnih oštarij in (spet) dobro jeva. In dan se prevesi v noč. In z nočjo pride nevihta kot se spodobi. Bliska in treska zares. In uliva. Tako močno uliva, da se nekaj sto metrov raje peljeva s taksijem.

Ko tako skušam strniti spomine iz popotovanja po deželi, si moram priznati, da pravzaprav ni bilo kaj videti. Kostarika je za Britanskimi Deviškimi otoki najbolj brez veze destinacija na celi plovbi do sedaj. Kakšnih pravih atrakcij nima za pokazat, tisto kar bi pa lahko bilo zanimivo se pa bodisi ne vidi (recimo delujoč vulkan je 99% časa preko celega leta v oblakih - v deževni dobi še toliko bolj) ali pa je dostop tako nemogoč, da se ga nisva postopila. Sicer pa je premikanje po deželi super enostavno - neprimerno bolj kot v Sloveniji, saj so hoteli in restavracije res za vsakim vogalom in cene zmerne. Ni pa dežela na pogled niti malo zanimiva. Vsaj zame ne. Lahko bi rekel, izguba časa. Vsaj v primerjavi s sosednjo Panamo, ki ima vsaj plaže lepe. In Indijance. Tukajšnje plaže so, no kako bi se olikano izrazil, eno samo blato in svinjarija. Marketing pa vseeno naredi svoje. Finta je, da prodajaš (drago) vstopnino za vsako neumnost. Tisti, ki to plača prav gotovo ne bo priznal, da je cepec. Podobno, kot slovenski turist na Hrvaškem ne bo priznal, da je kreten, čeprav se mu vsi domorodci za hrbtom smeji, ko plačuje sidranje. Hja, marketing je tudi v turistični industriji že pomembnejši od ponujenega - podobno kot je to v veljavi že kar nekaj časa v prehrabi in tekstilu. In še kje. Še posebej je (izmed krajev, ki sva jih obiskala) v negativnem pogledu izstopal Dominical s svojimi blatnimi in zluknjanimi cestami ter barakami za oštarije. Drugje je bilo vsaj mestece lepo urejeno, če že plaža ni bila.

tudi v tem zalivu se najde kakšen krokodil

7. september 2012, petek

Golfito

Sinoči sem si pripravil to-do listo s kakimi 20 postavkami, ki jih je potrebno postoriti danes, da bova preko vikenda izplula. Jasno, da se ni izšlo. Malo se jezim na Vesno, ker se nikamor ne premakne in ker špara za taksi, vendar tudi, če bi bil odvisen samo od sebe in bi šlo vse kot po maslu, bi težko vse naredil. Tako sva pa odhod prestavila na torek in sedaj imava časa kolikor hočeš. Na torek pa zato, ker - hmmm - immigration in port captain ne delata v soboto, customs pa ne v ponedeljek. Vsi trije, ki jih rabimo obdelat, da dobim zarpe, so spet na položajih v torek. Hic!

Kakorkoli, sprehodiva se do Zone Libre in kupiva kruhomat. Takega na 120V/60Hz. In moja domača naloga v tem času, ki nama so ga kupili obmejni organi s svojim delovnim časom, je da preflintam vso elektriko na barki iz 240 VAC na 120 VAC - opcjsko, jasno. V lokalnih trgovinah (preverjeno) seveda ni za dobiti ničesar od potrebne opreme. Torej me preko vikenda čaka misija nemogoče. Bomo videli, kako mi rata izvedba programa šparanja s plinom. Elektrike imava kolikor hočeš, ko delava vodo in filava akumulatorje. Bova pa takrat delala še kruh. Plina namreč v Golfitu ni za dobiti. Pa se imajo za najbolj razvito državo v Srednji Ameriki. Podobno kot Slovenija v svoji regiji, pa se je tudi iz Izole potrebno po plin odpraviti v Italijo ali pa na Hrvaško. Hic!

Kot po pravilu, se ne prehranjujeva na barki, ampak po oštarijah. Cene in kakovost odtehta porabljen plin. Definitivno! Zvečer pa malo na net in pobrskat kakšno informacijo o najinih bodočih ciljih.

danes je lep sončen dan, vlaga pa se še vedno zadržuje v hribih

8. september 2012, sobota

Golfito

Dan je vroč in soparen in prav nič kaj prijazen. Delo mora biti temu primerno. Počasno. Lenivec je moj idol! Ko se živalca spravi prečkati cesto, zaprejo promet za kake četrt ure. Še dobro, da je vsaj toliko hiter - da ni treba zgraditi obvoznice.

Meni mine dan v šlihtanju barke, Vesni v šopingu. Ok, vmes počneva še kaj drugega, težišče dogajanja pa je vseeno to. Vesna tudi najde enega mojstra, da reši štrik iz koleščka in ji izdela varovalke za propeler, ki jih ni za kupiti v čendlerijah. Nasploh je ponudba navtične opreme v Costa Rici precej bolj borna kot v sosednji Panami. Vesnin včerajšnji nakup v Zoni Libre pa ima tudi za posledico, da lahko robo dobi šele danes. Preko noči jo carinijo. No, ker čas ni najin gospodar, je to čisto v redu, da je le cena polovična običajni.

Lotim se škripca za škoto glavnega jadra, ki ga imam novega še iz Gibraltarja, pa se mi ga nikoli ni ljubilo zamenjat. Saj je bil stari še dober, le včasih se je zataknil. Novi je Harkenov in upam, da bo trajal dlje kot Antalov. Spotoma vidim, da imam pokvarjen še škripec vanga. Tudi tukaj Harken zamenja Sparkraftov original. Če bo šlo tako dalje, bo počasi potrebno kupiti nove rezervne dele. Ok, to je narejeno, sledi predelava elektrike. Omarico v zadnjem lockerju predelam tako, da imam sedaj 6 možnosti izbire napetosti. Vse žive kombinacije 115 VAC in 230 VAC si omislim in predelam lajtungo z materialom, ki ga imam na barki. Vesel sem, da mi uspe.

Večer je deževen in ostaneva na barki. Po dolgem času so spet na sporedu filmi.

kar nekaj ptičkov pride malo na pomole

so pa tako hitri, da jih komaj ujamem v objektiv

9. september 2012, nedelja

Golfito

Nedelja je. Zasikam ročno bilge črpalko, ki mi je v Triplastu niso in v močnih nalivih, ki so tukaj povsem običajni, malo kaplja v boks v spoilerju. Saj ni hudega, vseeno pa je bolje, da je suho. Vesna se loti pranja perila in potem še pranja palube. Dopoldne je mimo, kot bi trenil.

Mimogrede dobim mail, da je izbruhnil ognjenik na mojem koncu. V Nicaragui. Ko grem preveriti na Google Earth, kje to je, mi spotoma mašinka pokaže tudi kje je bil zadnji potres na tem koncu. Na polotoku Nicoja, v Costa Rici. Hmmm, čas je že res da počasi odpeketa in prineseva naravne nesreče še kam drugam.

Sledi kosilo v lokalni oštariji. Ta je najdražja do sedaj v Golfitu (čeprav še vedno pol ljubljanske cene) in tudi najbolj nobel. Jeva preizkušeno. Marinado iz šrimpov, ribe in školjk s pečenimi pataconesi (neke vrste banan) za predjed ter ribo (Vesna) in riž s šimpki (jaz). Ker je - kot rečeno - oštarija nobel, dobiva zraven tudi krožnik solate (brez dressinga, kečap in majoneza ne štejeta in pika) in prilogo. Frenč-frajs. Kako paše pomfri kot priloga k rižu, pa si povprečen Slovenec le s težavo predstavlja.

Popoldne preživiva v marinskem kafiču. In ker jim hladilnik ne dela, trošiva dragocene zaloge (dragega) piva iz barkinega hladilnika. Ker je njihova krivda, se nič ne pritožujejo in nekako sploh ne razumejo, da se pritožujem jaz - tokrat je marinski kafič res drag!

en sam pomol je v tej marini; pa še ta ni poln

danes spet lep sončen dan

10. september 2012, ponedelj

Golfito

Obtožen sem bil, da kjerkoli se pojavim, povzročam potrese, tsunamije in celo izbruhe vulkanov. Težko bi se branil, res sva imela v nekaj dneh vse to. Vendar! Kdo je pa potemtakem kriv za požare? Jaz ne. Sem v Costa Rici, gori pa moje stanovanje v Ljubljani. Težko me bo kdo obdolžil še za kaj takega. Komaj se zbudi, že imava pred sabo maile z linki na spletne strani, kjer v glavni vlogi nastopa naša stolpnica. In v stranskih vlogah vse kar jih je vozil s plavo lučjo. Ok, na srečo ni bilo nič hujšega, nekaj ljudi so prepeljali na opazovanje zaradi vdihavanja strupenega dima. Je pa hiša že cel dan brez elektrike in stanovalci imajo zato težave z zamrzovalniki. Midva ne. Najin je že nekaj mesecev izklopljen.

Kakorkoli, nič ne moreva pomagati, zato poskušava na neprijeten dogodek čim prej pozabiti. Lepo jutro vabi na sprehod. Sosea sta povedala, da je po hribu nad marino speljana prijetna pot skozi deževni gozd. Onadva sta videla nekaj tucanov, Guinnessovih ptičkov. Jasno, da kaj takega ne smeva zamuditi. Urico in pol bova pa že hodila, ni vrag. In greva in hodiva. In hodiva. In potem hodiva v breg. Strm breg. In hodiva. Vroče niti ni pretirano, je pa vlažno za znoret. In hodiva. Nekaj ptičev vidiva, pravzaprav jih vidiva ogromno. Če bi primerjal ptiče pri nas in te tukaj bi bilo kot primerjava snorkljanja v Jadranu in snorkljanja v Rdečem morju. Tukaj so sami živopisni in kričavi. Izstopajo papige. Ampak. Midva hodiva. V breg. Hodiva že dve uri in pol in še vedno v breg. Morje je že precej daleč pod nama. In hodiva. In upava, da za naslednjim ovinkom bo končno prelaz in potem pot zavije navzdol in v Golfito na kosilo. Pa ne. Za vsakim ovinkom je naslednji ovinek v breg. Počasi nama je vsega skupaj dovolj in na ovinku, kjer je nekaj razgleda in situacija jasna (da se cesta vije še naprej v breg in da naslednjih nekaj kilometrov ni možnosti, da se obrne navzdol), se obrneva. Še krepka urica hoje nazaj in končava v dobri (in dragi - glavne jedi so po 6-7 evrov) ribji restavraciji. Ravno prav, čas je za kosilo.

Popoldne mine za računalnikom. Vesna pripravlja plače in se pretepa s praznim računom, jaz pa na novem malem kompu naštimam rezervni navigacijski sistem - spet iz sestavnih delov, ki jih najdem na barki. Malo brskanja po netu, downloadanja in čaranja je potrebno, da prenosni GPS sprejemnik preko bluetooth povezave spojim z dobrim navigacijskim programom Open CPN. Kdor je kaj takega že poskušal narediti (bullet proof!) z bluetoothom, ve kaj to pomeni. In ko (končno) dela, dela odlično. Sedaj me malo manj skrbijo strele (čeprav me še vedno).

ptiči na poti

od gob so bile le te drevesne; smrk, v SLO pa celi kupi jurčkov

ribarnica in tehtanje veikanskih rib; ne vem kaj bi midva delala s tako, če jo ujameva?

11. september 2012, torek

Golfito

Vesna je zbolela. Kašlja, ostala je brez glasu in sinoči je imela vročino. Nič kaj dobra popotnica za izplutje. Dopoldan tako preživiva v opazovanju razvoja viroze. Okoli poldneva pa se nekako le odločiva, da gre vse skupaj na bolje in da lahko narediva klirens za Ecuador.

Najprej na immigration. Zelo prijazni so in na koncu se skoraj objamemo, ko se poslovimo kot stari prijatelji. Zanimiv pristop k turizmu. Na vsak način bi mi radi pomagali, če ne drugače, pa tako, da fotokopirajo moje dokumente. Pa nimajo barvnega fotokopirca - za Ecuador rabim barvne fotokopije (črno belih) strani s fotografijami v potnih listih. Pa piše na noonsite, da so tukaj še posebej zakomplicirani na immigration. No, ja, forumi... Na carini so v premikanju hitri kot lenivec, ampak, ker sem edina stranka, je vse skupaj (izdelava enega njihovega papirja na podlagi petih mojih) tudi končano v četrtr ure. Kapitanerija je tradicionalno hitra. S pogledom ošvrkne mojih pet papirjev in mi napiše svojega. Tega rabim za Ecuador. Če vse skupaj seštejem, sem pripravil 17 (z besedo: sedemnajst) papirjev v treh korakih samo zato, da sem na koncu dobil enega, ki ima edini težo. Pa naj še kdo reče, da je birokracija doma v Evropi. Saj vse skupaj ni trajalo več kot uro, vključno s pešačenjem in taksiranjem od urada do urada, pa vendar. Ali je res potrebno tako kontrolirat meje?

Vesna je medtem nabavila hrano za naslednji teden. Pretežko je bilo za nošnjo in en dolar tudi ni hotela plačati taksistu za prevoz. Če ji hoče trgovec prodati, naj ji pa dostavi na barko. In ji. S triciklom. On in hrana na triciklu, Vesna peš poleg (Vesna je bila hitrejša. To je scena, ki jo ugledam, ko se vrnem do marine).

Pa na kosilo in malo pogledat televizijo. Naši fuzbalerji so na televiziji. V živo. V Costa Rici. Hmmm... Še pивce v marinskem kafiču in malo izobraževanja o Galapagosu, dokler je še net. Pa nekaj mailov agentom, ki so v Ecuadorju obvezni in čas je da se spravim k počitku.

12. september 2012, sredo

Golfito - Isla del Coco 1. dan

Zjutraj postoriva še nekaj stvari, ki jih prej ni bilo možno ali pa se nama jih ni ljubilo. Recimo pranje dingija. Nekaj imava še službenih stvari in potem izplujeva po hrano za barko in naju. Šele včeraj sva nasproti črpalke odkrila trgovino s pravimi bagetami. Uf, ko bi prej vedela...

Ko tako med plovbo razmišljam o Costa Rici, so vtisi deljeni. Še vedno sem menja, da ne bi prav čisto nič zamudila, če je ne bi videla, po drugi strani so pa ljudje tako nevsiljivi in hkrati komunikativni in prijazni, če je želja po komunikaciji na drugi strani, da je bilo bivanje prijetno. Cene so precej previsoke (razen gostinskih uslug) za tisto, kar ponujajo in še posebej za njihov življenjski standard. Ne morem kaj, da ne bi primerjal z Grčijo. Tudi tam dobiš precej manj, kot plačaš, bivanje je pa vseeno prijetno. Na nek način mi tako ni žal teh dveh tednov, ki sva jih prebila tukaj. Prijetno je bilo. No, če bi imel na izbiri Panama ali Costa Rica, bi se brez pomisleka odločil za Panamo. Precej več ima za pokazati.

Golfo Dolce, zaliv pred Golfitom, se od naju poslovi z rahlim vetričem (v nos) in temperaturo morja 32 stopinj. In kitom. Tokratni je najimpozantnejši od vseh. Dvakrat zapored skoči v zrak in z bobnečim pljuskom spet pade v vodo. Enkratno! Ampak, midva delava elektriko. Za ovinkom, ko izplujeva iz zaliva in se postavliva pravokotno na (dosedanji) veter, se obrne še ta. Jasno, kam. In še vedno delava elektriko. V 2 Bf s polno naloženo in obteženo barko nima smisla orcat.

Do večera vse lepo in prav, potem se začne. Veter se dvigne na 4-5 Bf. Plujeva proti vetru (točno) in valu (dovolj točno za nabijanje), toku (skoraj točno) in nevihtam. Najbližji zadetek strele ni bil 100 m stran in mi je resetiral (!) instrumente. Tudi temperatura morja je že padla pod 29 stopinj. Skrajšam in iz smeri. Sedaj je hitrost proti cilju slaba, vendar drugače ne gre. Do jutra se nevihte malo umirijo, sva pa že izgubila en dan, to je sedaj že jasno. V prvem dnevu plovbe, ne vem, če bova naredila 100 milj DMG. Planiranih sem jih imel 150. In za v prihodnje tudi ne kaže nič bolje.

13. september 2012, četrtek

Golfito - Isla del Coco 2. dan

Tudi danes je slabo. Še vedno delava le dobrih 100 milj DMG. Kontra veter, tok in predvsem valovi naredijo svoje. Opoldne tako ugasnem jadra in spet delava elektriko. Uf, jo imava! Sama plovba je neprijetna, hrupna in nabijajoča. Vedel sem, da znajo biti doldrumski problem, nisem pa niti približno mislil, da tak. Za povrhu sem pa še sam zbolel. Vesnina viroza se seli po barki. Dan, ki bi ga rad čim prej pozabil.

Zato pa je bila noč bolj dinamična. Ob dveh me zbudi Vesnin krik in priletim na palubo. Nekaj deset metrov točno pred nama je sredi morja luč. Sredi popolne teme tri močne luči v snopu. V pilotu sem si prebral o čudnem načinu ribolova, ko ribiška ladja razprostre nekaj kilometrov mrež in jih označi samo na koncih. Jasno, da takoj pomislim na to. Vendar, nikjer drugje ne vidim nobene luči. Kam naj grem? Itak sem takoj izklopil propeler in drsiva počasi mimo, se obrneva proč in nazaj. V popolni temi sploh nimam več občutka, kam gledamo in brez kompasa bi bil pečen. Nekako se le opogumim in zaženem propeler in počasi se odpeljeva stran. Niti z baterijo, niti skozi daljnogled ne morem razbrati nič drugega, kot tri luči, kakega pol metra narazen. No, če je bila mreža, sva se ji izognila po srečni strani. Prižgem radar in iščem matično ladjo. Nikjer je ni. Ima pa ta osvetljen plavajoča zadeva kar močan radarski odsev. Ali ima radar reflektor ali pa je to dokaj velika kovinska boja. Na koncu prevlada spoznanje, da je bila verjetno kakšna oceanografska boja. Zanimivo pa, da ni utripala, ampak svetila. Neobičajno za boje.

14. september 2012, petek

Golfito - Isla del Coco 3. dan

Morbidna plovba se nadaljuje celo dopoldne. Opoldne pa se veter nepričakovano obrne za 180 stopinj in imava prav prijetno plovbo. Ko se dvigne na 4 Bf z boka in kasneje med nevihto na 5-6 Bf, morava celo krajšati. Sedaj sva v povsem drugem svetu, kot prejšnje dni. Veter in tok imava s sabo. In pred sabo samo še sto milj. Če dava gas, sva na cilju ob polnoči. Vendar nočeva pristajati ponoči v popolni temi. Nebo je oblačno, lune ni. Nikoli nama ni prav. Narobe svet!

Se pa cel dan ubadam z routerjem. Čisto je zabluzil, potrebno ga bo resetirati. Vendar potem ne prilezem več nanj. Spet bo potrebno napeljati staromodne UTP kable. In delam to in se borim proti virozi. Vesna je danes malo bolje, sem pa jaz čisto fuč. Na net sva se priključila samo zjutraj, kasneje se ne da več. Manjana, itak je delovni dan v Sloveniji že mimo.

Ribiči z njihovimi dolgimi mrežami me še kar podijo v slutnjah. In za povrhu jih je tukaj sredi oceana kot bi jih naklel. V celi noči nisem spal niti uro. Vrhunec dogajanja je bila jata neosvetljenih (neosvetljenih!) ribičev, skozi katero sva plula. Med 15 in 20 jih je bilo na nekaj miljah. In nevihte v okolici ter rahlo pršenje nad nama. Kdor je že kdaj gledal Raymarinov radar mu je takoj jasna situacija. Niti približno se ne da sklepati ali je odboj od čolna ali do dežja - povsem enako zgleda. No, dež ne prižge luči nekaj deset metrov pred tabo in ti ne posveti direktno v oči. V tem se ribiči in nevihta le razlikujejo. In ko mi tako svetijo levo in desno spredaj - imajo morda mrežo vmes? Prepozno, da bi se jih ognil vseh. Živčna vojna! Naslednji dan, ko preberem letak narodnega parka, mi postane jasno, zakaj so bili neosvetljeni. 12 milj okoli otoka Isla de Coco je ribolov strogo prepovedan. Raubšicerji!

15. september 2012, sobota

Isla del Coco - Chatman Bay

Ob pol šestih je že toliko svetlobe, da lahko pristaneva. Potapljači na katamaranu v zalivu se ravno zbujaajo. Vrževa sidro in spat! Pa ne za dolgo. Že ob devetih so pri nama rangerji. Eh, pa da vidimo, kako se bo tole končalo. V najslabšem primeru bom uveljavljal force major, zaradi raubšicerjev sva tako zmatrana, da morava en dan nujno počivat. Pa ni bilo potrebe. Potrebno je bilo samo plačati vstopnino. Hic! In sva lahko kolikor hočeva, odvisno od tega kako hitro si bosta najini telesi odpočili. No saj, če je na kontinentalnem delu Costa Rice vse po deset dolarjev, je tukaj po petindvajset. Vsak, ki ima ime, mora plačati. Vesna, Tone in Mala. Ko malo računam je Isla de Coco točno dvakrat dražja od Galapagosa. In neprimerno bolj ekskluzivna! Kakorkoli, tukaj sva brez permita, ki košta 270-400 dolarjev in se ga ureja dobre tri tedne. In to s pravnikom in notarjem. Niti nisva čakala na prosti termin 2 leti (z besedo: dve leti), kot čakajo tipični turisti, da lahko pridejo sem. Da pridejo na otok, kjer je nastal Jurski park. Ampak, tako so nama zatrdili upravljalci otoka, sedaj jih ni več. Dinozavrov, namreč. Pravzaprav jih nikoli niti ni bilo - otoka v obdobju dinozavrov še ni bilo. Razen, če za prebivalca (bodočega) otoka lahko šteje ihtiozaver.

In ko sva že pokonci, se prestaviva na bojo. Skoraj bi zapela v korale - sedaj vem, kako jih (tudi) prepoznam na sonarju. Pa se je vse lepo končalo. Zamenjam olje v motorju in zgroženo ugotovim, da sem porabil zadnja dva filtra. Vedno sem jih imel nekaj na zalogi, tole mi je očitno ušlo iz nadzora. Upam, da to robo na Galapagosu dobim.

Potem pa dingi v vodo in na obalo. Prijazni rangerji nama svetujejo eno enostavno turo za začetek. Kako prav sta naju ocenila! Še ta, ki mi je zgledala kot sprehod na Ljubljanski grad, se izkaže za dober zalogaj. Očitno nisva najboljša v ocenjevanju višine. In vlage in vročine. In oba sva še malo virozna. Je pa tukaj problem s pristajanjem. Za dinghy landing ni niti peščene plaže, kaj šele ponton. Nekako ga zvlečeva na kamnito obalo. Do sem vse lepo in prav, težava je vidna, ko se vrneva. Čolniček je poln ... saj ne vem česa - meni zgleda kot ogorki velike roštiljade. Najbrž je pa izvor kaj bolj naravnega. Nekako ga skupaj z rangerji očistimo, vendar že ob izplutju fašemo spet en val in - delo je bilo (skoraj) zaman. Ampak, splačalo se je biti malo moker in malo čistiti čolniček. Narava na otoku je res čudovita in če k temu dodam, da razen nekaj rangerjev nihče na otoku ne sme prespati, je res prvinski. Manjkajo le tiranozaver in kompanija. Ali pa so in so tako sramežljivi, da se ne pokažejo. Kdo ve? Je pa zato na hribu klopca in vremenska postaja. In ogromna zastava. Manjka le škatla s hribovskim žigom, da si poštempljam planinsko knjižico. Transverzala Isla de Coco. Kakorkoli, splačalo se je ustaviti na tem otoku! Ma, že z barke gledava slap, ki pada iz poraščenega hriba neposredno v morje. Kaj so raj naredili po vzoru iz Jurskega parka?

Sem pa res bolan. Malo se mi že tudi v glavi kisa. Že dva dni jem samo zelenjavne župe (s čilijem) in spil nisem niti enega piva. Vesna je celo predlagala roštiljado pred otokom iz Jurskega parka, pa sem jo zavrnil. Preutrujen sem in po juhici grem samo še spat. Pa saj ne vem kaj je vzrok in kaj posledica. Bolj logično bi bilo, da sem bolan zato, ker ne jem roštiljade. Vsaj do sedaj je vedno bilo tako. Morda bo pa jutri roštiljada. Brontozavrov steak na žaru bi kar sedel. Vidim, da se mi zdravje počasi vrača...

Isla del Coco - majhni slap direktno v morje

na vrhu hriba pogled na zaliv; Mala osamljena sredi morja

majhen otok, majhni klifi

na vrhu hriba klop, kostariška zastava vihra v lepem sončnem dnevu

verjetno neka geo točka, al kdo ve kaj pomeni ta napis na vrhu hriba

to je bilo na drugem koncu hriba, vendar je od daleč tako tolkla ven rdeča barva in zelenega gozda, da je bilo potrebno dobro zumirati

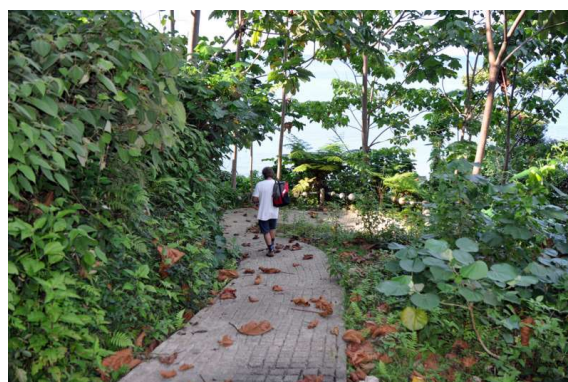
meditacija na vrhu hriba; Mala v ozadju

listi mnogo večji od moje glave

večina ptičev ima velik kljun

prvih 50m je tlakovanih v hrib, potem pa blato in kamenje

rangerska hiša, brez wifija !

plaža s kamenjem in težkim dostopom do obale

16. september 2012, nedelja

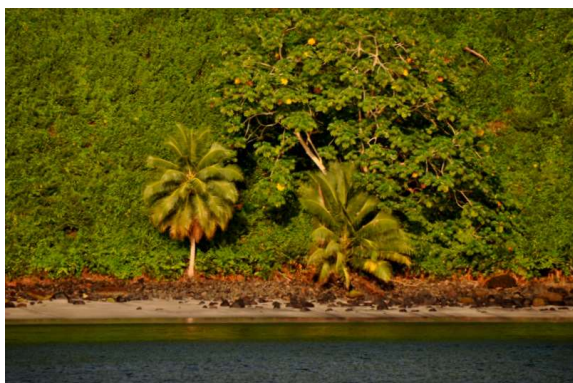
Isla del Coco - Wafer bay

Zbujava se v lepo jutro. A ne tako lepo, kot je bil včerajšnji dan. Malo se nakazuje možnost, da bo preko dneva kakšna nevihtica. Najprej se lotiva čiščenja čolna. Še vedno je poln črnih napol strohnenih listov, ki se lepijo (ja, dobesedno lepijo!) na iztok. Ni druge, treba ga bo razdreti. Pa tudi to ne pomaga. Več, kot spraviva ven te nesnage, več se je pricedi iz ne vem kje pod podnicami. Skupaj se trudiva in na koncu ni druge, kot sneti motor in obrniti dingi na glavo.

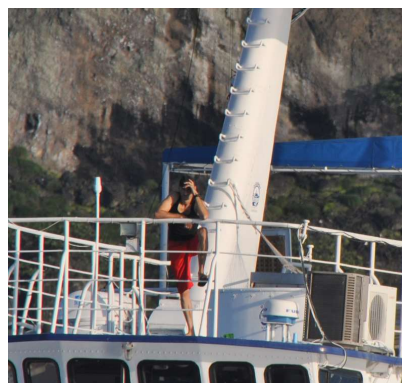
Prebojava se v drugi zaliv. Po priporočilu rangerjev se priveževa na "zelo varno bojo". Verjetno res, štrik je debel kot moja roka. Ta se pod težo Male verjetno ne bo kmalu strgal. In spet čistiva dingi, to je za znoret! Danes je po jutranjem kopanju v planu izlet do kaskad in spotoma pofotkati nekaj dinozavrov ter - ja, seveda - izkopati vsaj enega izmed bajnih zakladov, ki so jih tukaj skozi stoletja pustili gusarji take ali drugačne barve. Državni in privatni torej. Upam, da nama to uspe tudi brez detektorja kovin.

Ne bo nama uspelo. Danes ne. Še preden sem se lotil ponovne montaže motorja na dingi, se usuje dež. In potem uliva cel dan. Celi ljubi dan tako preživiva na barki na bojišču v samotnem zalivu na še bolj samotnem otoku sredi Pacifika. Vendar nisva sama. Poleg rangerjev so z nama prijatelji. Preko skajpa in (Vesnina) fejsbuk. Ja, v tem zalivu pred nenaseljenim otokom (rangerji, ki se menjavajo na tri tedne, ne štejejo kot stalni prebivalci, mar ne?) loviva internet. In to celo brez super-truper ojačevalnika. Signal je močan in jasen, povezava več kot odlična. S Slovenijo se slišimo in vidimo, kot da bi bili le dve ulici narazen, s Francosko Polinezijo in Samoo gre malo slabše, pa vseeno dobro. Nimam pojma, kako so internet speljali do sem, otok je skoraj 500 km oddaljen od najbližjega kopnega. Razen satelitskega linka si ne znam predstavljati druge možne rešitve. Očitno imajo rangerji bogatega sponzorja. Ali pa so našli zaklad, pa niso nikomur povedali. So ga pa zato zaklenili proti vsesplošni in neavtorizirani uporabi, vendar je Vesna takoj razbila silno komplicirano geslo za dostop: Isladecoco.

Roštilj tako iz objektivnih razlogov (dež) odpade, pa tudi brontozavrov steak se iz podobnih razlogov (lov na dinozavre je v narodnem parku kontroliran in septembra pač ni sezona lova) prelevi v pujskovega. Zato pa prvič v Pacifiku vidim šarkija kako mirno plava ob barki. Ni prav posebej velik, morda meri dober meter, in ni kladvenica, ki jih je baje tukaj ogromno. Šarki je pa vseeno.

prelepo sončno jutro na otoku Isla del Coco...

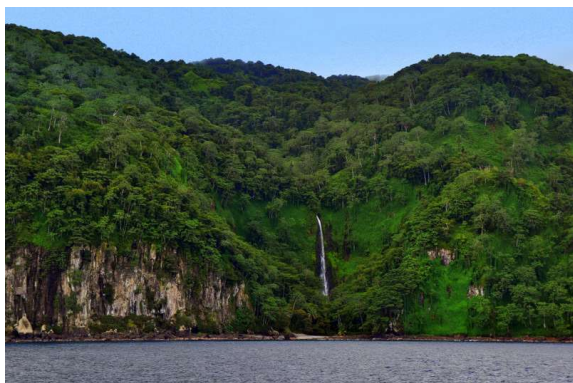
pripeljali so se izza ovinka, očitno se posadka dolgočasi ?

sploh ne potrebujem iti pod vodo; gledam ribice kar z barke

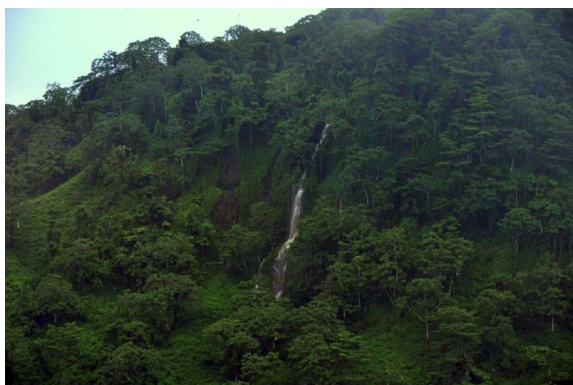
vse zaraščeno, ne enkrat, desetkrat ...

slap direktno v morje

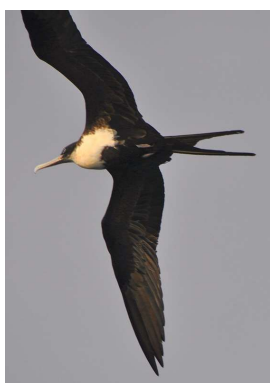
rangerjeva hiša na drugi strani otoka; tuka je wifi ! žal nama zaradi dežja ni uspelo iti na obalo

ta slap je nastal po nekaj urah dežja ! prej ga ni bilo !

sosednji otok Isla Manuelita je čisto gol

tako velika krila, da niso uspela iti v objektiv :)

potapljači gredo uživati

17. september 2012, ponedelj**Isla del Coco - Galapagos 1. dan**

Ova noč definitivno nije bila naš dan! Česa takega se redko spomnim. Celo noč je ulivalo, bili smo na vetru, tako da se je naredil pošten val. Potem je veter crknil, val je ostal. Nekaj časa smo se rolali, nekaj časa je nabijal val v spoiler. Od spanja tako nič. Katastrofa! Če je Kokosov otok prvi dan naredil na naju izreden vtis, je bilo tole pošastno. Če bi vedel, bi izplul. Vendar, ko je enkrat tema in našigata veter in dež in ob podatku, da je karta otoka nekaj sto metrov napačna, kaj takega ne bi bilo ravno modro početje.

Kot se je začelo, se je tudi nadaljevalo. Katastrofalna plovba, vse sile narave so se zarotile proti nama. Veter v povprečju v nos. To v povprečju pomeni, da se iz minute v minuto spreminja in je iz vseh južnih kvadrantov. Plujeva skozi dež in vsak oblak generira svoj veter. In svoje valove. Vetrni avtopilot se sicer po svoji najboljši moči trudi slediti tem spremembam, vendar to pomeni neskončno množico "wind shift" alarmov. Ne more pa tackat sam tale naš avtopilot, to moram početi jaz. Nekaj, kar si v danem trenutku najbolj in neskončno želim.

Ponoči se zabava nadaljuje. Nabijava v val v popolni temi. Vsake toliko časa je potreben obrat in kljub temu, da sva sama na morju (jasno, ribiči niso blesavi), ni niti za pomisliti, da bi lahko spal. Bolje, da na ta dan čim prej pozabim.

ker je ta dan deževalo kot za stavo, se je odprlo nešteto novih slapov

zaradi vsega tega dežja je otok izredno zelen

Vzhodni Pacifik 2012

Ecuador

18. september 2012, torek**Isla del Coco - Galapagos 2. dan**

Da bova v četrtek na Galapagosu so samo še sanje. Sanje naivnega. Mala v val ne gre. Pika. Namesto 150 milj DMG, kot jih delava sicer, sva jih včeraj in ponoči naredila vsega skupaj 80. Če tako nadaljujemo, bova prispela v nedeljo!

No, dopoldan se razmere malo popravijo, deževno področje je za nama, dvigne se svež pasatni veter. 5 Bf v kljun je sicer odločno preveč na našo malo barčico, nekako pa le uspem dobiti dobrih 5 vozlov proti cilju, kar je v primerjavi z včeraj in ponoči neskončen napredek. Morda pa le prideva v petek.

Kombinirava jadra in motor, s tem doseževa najboljši kot proti cilju. In ker imava motor, imava tudi kruh. Že včeraj je Vesna spekla "basic bread", danes se je odločila za "french bread". Programov je enajst. In vsak ima nekaj podprogramov. Kakorkoli, tale breadmaker se je izkazal za čisto uporabno igračo. Kruh je bil, kljub pomanjkljivim sestavinam, boljši kot kateri koli kupljeni v teh ameriško naravnanih deželah. Tako, sedaj imava watermaker in breadmaker, potrebujeva še prosutomaker, cheesemaker in olivemaker. Vinemakerja ne rabiva, vino znam sam narediti iz vode.

19. september 2012, sredo**Isla del Coco - Galapagos 3. dan**

Ponoči ugasnem motor. Vetra je sicer manj in hitrost je slabša, je pa zato tišina. Ko vsaj barka ne bi bila toliko nagnjena. Vendar ostra orca zahteva svoj davek. Ni, da bi si želel. Plan "četrtek" se je spremenil v plan "petek". Upam, da vsaj ta zdrži. Sama sva. Od Kokosovega otoka nisva srečala nikogar. Ponoči sem sicer mislil, da vidim luč, pa je bila le zvezda, ki je pokukala na plan med oblaki. In ker je barka nagnjena je iz moje (ravno zbujene) perspektive zgledala kot luč ladje v daljavi.

Spravim se nad branje pilotov. Situacija s Francosko Polinezijo me jezi. Ne bi rad rinil na Tahiti, pa zgleda da ni druge možnosti. Država je po površini večja od Evrope, pa je klirens možno narediti samo v Papeeteju. Francoska logika. Berem tudi Havaje in sem kar malo razočaran nad pomorsko popotniško (ne)infrastrukturo. Pogledam še ostale rute in nikjer ni bistveno bolje. Hmmm... Počasi razumem zakaj je Atlantik tako enostaven v primerjavi s Pacifikom. Tam se je točno vedelo kdaj, kam in kako močno bo pihalo, tukaj je pa že vse skupaj bolj podobno Jadranu. Tudi napovedi. A kind of magic.

Ker ostro orcava, se temu primerno tudi prehranjujeva. Bazično. Težko je prostoročno plezati in zraven kuhati. Še kruh, ki ga je izpljunila mašina v takem (nemogočem) položaju ima, no, hecno obliko. Vzhajal je v skladu z zakoni težnosti, ki pa v njegovem mikrosvetu še daleč niso bili uniformni in konstantni v času.

stresena fotka zaradi rolanja, temu primerno je tudi kruh zrolan

20. september 2012, četrtek

Isla del Coco - Galapagos 4. dan

Prvi dan viška plovbe. 426 milj, kot mi jih je izračunala mašina, bi morala prepluti največ v treh dneh. Če bi bili pogoji normalni. Tako pa... Ni kaj za napisat, barka je postrani, nabija v val in tok jo neutrudno nosi nazaj. Nekaj časa je tok pravokoten na smer vetra, kar pomeni popolnoma zmešano morje. V takih razmerah ni niti za pomisliti na delo, še priprava hrane zahteva prave akrobatske spretnosti. Temu primeren je tudi izbor, danes je bila paela. Kaj drugega se tudi pojesti ne da.

V zadnjih 24 urah sva kljub 5 Bf vetra naredila vsega skupaj 60 milj DMG. Po vodi jih je bilo sicer morda le malo manj, kot običajno, predvsem zaradi valov, ki naju občasno povsem ustavijo. Vendar veter v nos pomeni orcanje. Pa to niti ni tako hudo, če ne bi bilo še tega Perujskega toka. Spet skoraj točno v glavo. Vozel in pol v povprečju nama pomeni 36 milj manj opravljene poti v enem dnevu.

Se pa vidi, da se bližava ekvatorju. Jutri ga bova predvidoma prečkala. Temperatura morja se je spustila že na 25 stopinj. Vsak dan je kako stopinjo manj.

21. september 2012, petek

Isla del Coco - Galapagos 5. dan

Prvi rezervni dan. Vendar tudi danes še ne pristaneva. Morda bi lahko računal, da enkrat ponoči, pa ne bom. Ponoči ne bom vplul.

Danes ponoči me je že pošteno zeblo. Oblečen v dolge hlače in flis, zavrt v drug flis in še pregrinjalo (deke nočeva dati na palubo, da se ne osoli) sem dremal v kokpitu. Preverim še temperaturo morja, samo še 23 stopinj ima. Prekletost mrzlo je na tem ekvatorju. Ko bi to vedel! Ko ga bova prečkala, bo sonce točno v zenitu. Ob enakonočjih je sonce točno nad ekvatorjem in danes je enakonočje. Torej opoldne ne bova imela nič sence. Najbrž zato, ker je oblačno.

Tako je tudi bilo. Kar se sence tiče. Kar se temperature morja tiče, pa je padla že na 21 stopinj. Iz 32, kolikor jih je imelo morje v Costa Rici. Ekvator sva prečkala trikrat. Prvič s strahom kaj se nama bo zgodilo in v smeri proti jugu, drugič že malo bolj pogumna minutko zatem v smeri proti severu in takoj nato že kot prava znalca spet proti jugu. Zanimivo. Nikoli se ni nič zgodilo. Hmmm... Se pa na plotterju vidi rahel tresljaj na tracku. Najbrž zato, ker sva se vrtela. Ekvatorju sva

nazdravila, jasno. Vesna z bejljem in jaz z viskijem. V flisu (jakno sem slekel, da se mi ne bodo ljudje smejali, ko bom kazal fotke naokoli). Na ekvatorju. Ob enakonočju. Bizarno. Saj za kaj drugega kot žganje piti, te temperature res niso.

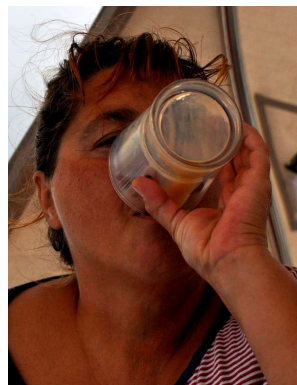
Ker se nama je morje čudežno umirilo, sva lahko prižgala motor in delala neverjetne 4 milje v pravi smeri (nekaj valov je še vedno bilo in več kot toliko barka ni šla). In ko sva prižgala motor, sva tudi pekla kruh. In delala vodo. No, s kruhom ni bilo težav, voda je pa moja nočna mora. Ker sva bila prej močno nagnjena, sem zaprl ventile. In pozabil na to. Mašina za proizvodnjo vode pa dela pod dobrim pritiskom in zaprt ventil takoj kaznuje s snetjem cevi. In voda namesto v morje lepo odteka v podpalubje. Mirno. Dokler se ne oglasi alarm, ki pove, da je zalaufala bilge pumpa. A-ja-ja-jaaaaah! Sledi izčrpavanje, ki traja in traja. No, najprej je bilo sploh potrebno locirati napako, ki je ni bilo ravno trivialno najti, ker je hkrati voda manjkala tudi v tanku in logičen sklep je bil, da je šla lajtunga iz tanka. Logično, ko pa tako nabijamo v valove. Pa je bil kriv le tuš v spoilerju. Slučajno se je sam vključil istočasno in to prvič odkar je v uporabi. No, vse to skupaj zložiti sredi (precej nemirnega) morja, je res a kind of magic. Sem pa videl, kje mi malo pušča lajtunga. To je še iz Izole, pa nikoli nisem našel pravega mesta. No, nekaj sem jih našel, še en je ostal. Sedaj sem videl, da je to po vsej verjetnosti nekje v kuhinji. Jutri se lotim šraufanja. Celo kuhinjo bo potrebno razstaviti. A-ja-ja-jaaaaah...

prečkanje ekvatorja

za uspešen prestop whisky

jaz pa bejli :)

22. september 2012, sobota

Isla San Cristobal (Galapagos)

Noči so vsak dan hladnejše. Sedaj je za nočno preživetje v kokpitu potrebno obleči še oilskin. Vesna se naokoli sprehaja v toplih zimskih copatih, ki jih je zadnjič imela na nogah lansko leto na začetku maja. Še v Izoli. Edino, kar je pohvalno in prispeva k dobremu vzdušju je dejstvo, da tukaj naokoli ni ribičev. In ni pleasure crafta. Na celi plovbi od Kokosovega otoka do sem sva srečala le eno ladjo, ki pa zaradi AIS sploh ni bila problematična. Lažje se je dandanes srečati z ladjo, kot z otokom. Otoka ne vidiš na AIS.

Tudi na sidrišču je podobno. Nekaj kruzeric po otokih in nekaj domorodskega pleasure crafta - in konec. Od kruzerjev sva midva edina. Kasneje izveva, da je predvčerajšnjim ena jadrnica izplula. Ampak, še preden se uspeva sidrat, že imava agentko ob barki. Pa sem bral, da so tukaj sitni samo morski levi. Pa jo nekako odženem in se sidrava. Pa je tukaj že drugi. Čakaj malo, imava zmenjeno z enim mojstrom (ki pa je res, da ga ne moreva priklicat na telefon), da bo naš agent.

Ne se rinit. Pa malo glihamo in glihamo in zglihmo. Rezultat: v plus šteje, da je 200 dolarjev cenejše, kot sem bral, da so plačevali drugi, v minus pa, da zna angleško vsaj tako dobro, kot midva špansko. Hic! Že ga skoraj odslovim, ko je pri barki cela falanga uradnikov. Dobro je tičko to pogruntal in jih naročil kar preden je sam prišel do nas. Zanimiva taktika. V nekaj minutah je vse urejeno, edina resna žrtev so štirje Vesnini čiliji, ki jih je teta karantenarka zaplenila.

Tukaj se pristaniške pristojbine računajo po bruto tonaži, ki je pa, jasno, naš vpisni list za čoln ne vsebuje. Že v Sloveniji sem izpostavil to težavo, pa se z njo nihče na naši kapitaniji ni hotel ukvarjati. V slovenski čulukafriji pač nihče ne ve, kaj se uporablja po svetu. Očitno. Agent mi je zagotovil po emailu, da ni problema, v takih primerih se vzame tisto, kar piše na panamskem zarpeju. Hja, jaz imam kostariškega in teta port policajka je pač po liniji najmanjšega odpora prepisala v to rubriko kar dolžino in širino barke. Jasno, da takrat tega nisem šel preverjat (niti nisem še vedel, da bi lahko to bilo finančno pomembno). Običajno sem neko cifro napisal in je bil mir. Nihče itak ničesar ne preverja. Tukaj je pa denar zadaj. In sedaj sem, kjer pač sem. Zadevo sem omenil tudi padalcu agentu, pa sva se zglihala za ceno na čez (ki je meni zgledala ugodna, nižja, kot če se vzamejo podatki iz zarpeja), pa naj se on ukvarja s kapitanijo. In sta s teto kolegico tuhtala in gledala naše papirje. In stuhtala. Na fotokopiji (ki jo je itak potrebno predložiti v nešteto primerkih) vpisnega lista je mojstrica prečrtala "število oseb" in napisala "gross tonnage". In tako je določila Mali nekaj, kar vsi veleumi v domovini niso znali. Škoda le, da je barka registrirana za osem oseb in ne za kakšno manj. Meni je tako prišparala 20-30 dolarjev, sama pa jih ravno toliko pospravila še v svoj žep. Na slabšem je le država, kar pa nikogar nikjer po svetu pretirano ne moti. Pa so dobili nazaj tisto, kar sem jim pri proviziji zbil, da so lahko vpadli.

In v taksi in na obalo še do immigration. Uredimo še telefon (Mobitel tudi tukaj nima roaminga), poiščemo internet in Tonček po desetih dneh končno sedi na stolu (in pije hladno pivo). Že med plovbo so se okoli barke motali morski levi in Vesna jih jasno pošica vse. S fotičem. Na sidrišču plavajo naokoli, kot race na Zbilju. Vendar, glavno šele pride. Saj sem prebral, pa si vseeno človek težko to predstavlja. Vsi čolni in ladje so jih polni, na pomolu se sončijo in ljudje morajo lepo cik-cakati, da ne stopijo na kakšnega, ko se vkrcavajo in izkrcavajo iz taksijev. In da ne stopijo na njihov drek! Pa izredno lepa in presenetljivo urejena riva, primerljiva le še s španskimi, jih je tudi polna. Ležijo na klopih ali pa pod njimi. In oni bolj družabni se gužvajo na obeh nivojih. Skratka, kot bi hodil v živalskem vrtu. Na drugi strani ograje. Vesna takoj pripomni, kako bi bil tak dogodek nekaj nepozabnega za majhnega otroka. Ve se, koga ima v mislih.

Mestece je na splošno naredilo na mene izredno dober vtis. Pričakoval sem, da bo zadeva precej razlupana in ljudje naveličani turistov. Saj že zaradi slovesa otočja lahko računajo točno toliko, kot hočejo. Če prideš na Galapagos, pač plačaš za (toplo) pivo deset dolarjev in za (mrzlo) čorbo dvajset. In sprehajaš se med podrtijmi. Pa ni tako. Kako drugače je! Pivo na rivi v najboljšem kafiču (in edinem z zastonj wifijem, hic!) je po dva dolarja. Hodiva naokoli in vsi so normalno komunikativni in voljni pogovora (kolikor ga pač jezikovna bariera omogoča, se pa zelo trudijo). Ustaviva se v domači birtiji in poskusiva vse vrste njihove hrane (po dolar), pri vsaki pa nama (Vesni), kolikor pač znajo tudi razložijo, iz česa in kako je pripravljena. Družinska zadeva je tale oštarija in cela indijanska družina se trudi s poslom. Niso ravno na rivi in v celem času sva midva edina tuja gosta. Nizka sezona ali je tako vedno? Pa še nekaj je lepo v tej domači oštariji. Steklenice piva držijo 660 ml.

Malo se zanimava za diesel. Z agentom smo se nekaj cenkali, pa še nismo vsega dorekli. Začeli smo pri 5,50 dolarja za galono, prekinili pri 4,70 dolarja, ko je na barko prišla oblast. Z enim tur operaterjem se menimo za 3,50 dolarja. Jasno, skupaj s kanistri (ki jih jaz sploh nimam) in prevozom do barke. To bo še zanimivo. Še posebej, ker je subvencionirana cena za domačine nekaj čez dolar. In šverc comerc jim tukaj očitno ni tuj. Meni je pa vse skupaj pomembno, saj sem v boju z bonacami, nasprotnimi vetrovi in tokovi v zadnjih desetih dneh skuril nenormalno veliko goriva. Kakih 40 galon jih moram kupiti. Še plin in čendlarijo morava rešiti, predvsem filtre za olje in gorivo. In motorno olje.

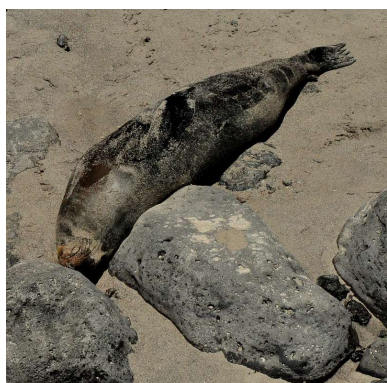
Je pa zato otočje, no vsaj San Cristobal, nekaj povsem drugega kot Isla del Coco. Tukaj ni nič. Skale in rušje. In kaktusi. Kot v Dalmaciji. Tudi temperatura morja (ustalila se je na 20 stopinjah). Isla del Coco, samo nekaj sto milj severneje in še v pasu toplega morja pa ima bujno vegetacijo in, kar je bilo za naju še najbolj impozantno, neskončno slapov, ki padajo preko previsnih sten neposredno v morje. Ja, tega pogleda tukaj na žalost ne bomo dočakali. In niti ne vem, kdaj spet. Nazadnje sem to videval v hladnih morjih. Na Škotskih Notranjih Hebridih pred desetletjem in na Norveških Lofotih pred dvema. Kdaj spet?

no, pa smo prispeli na Isla San Cristobal; naredili 200 milj več kot bi jih morali ...

prvi jutranji pogled na Kicker rock in Isla San Cristobal

takole se valja morski levček

nekaj let nazaj so uredili promenado v mestu

kafič kjer imajo wifi, cappuccino ali pivo pa po dva dolarja; šef je podjeten 30 letnik, ki nama svetuje in pomaga še pri drugih nama potrebnih zadev

vsi mostovi so leseni

spet malce odštekani raki

Mala je edina jadrnica v zalivu oz. na tem otoku

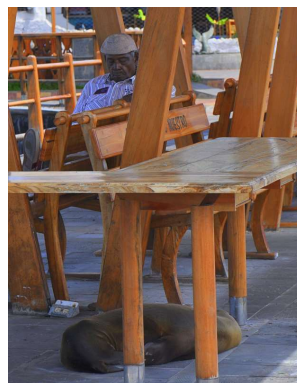
kamorkoli pogledaš, sami levi ki se svaljkajo vsepovsod

ecuadorsko pivo po dva dolarja 0,33l in veliko 0,66 litra po 3,5

tudi tukaj ena vrsta pelikanov

vsak po svoje spita ... a obema so klopi skupne

23. september 2012, nedelja

Isla San Cristobal (Galapagos)

Noč je bila prijetno hladna. Spala sva pokrita z odejo. In zaradi suhega ozračja popolnoma brez vlage. Nos zjutraj je tak, kot če bi se zbudil v hotelski sobi s preveč naravnano klimo. Sončno jutro vabi v kokpit k pisanju dnevnika in pozdravljanju z mimo plujočimi. Vesna se bo počasi odpravila na današnji izlet. Za 50 dolarjev (kar je precej manj, kot sem pričakoval po informacijah iz knjig in od prijateljev) bo šla na snorkeling z morskimi psi in na foto session modronogih boobijev in podobnih prebivalcev otočja. Bom videl, kaj pove o dogodku zvečer, ko se vrne. Jaz se bom lotil dela.

Ob štirih sva zmenjena na obali na pijački in netu. Točen sem, več stvari sem uredil in sedaj bom uploadal. Bolje rečeno, naj bi uploadal. Pozabil sem, da je danes nedelja in da morda pa kaj ne bo odprto. In ni. Torej upload odpade. Sicer tudi na sidru lovim internet publico, samo je tako počasen, da se še GRIB datotek ne da naložiti, kaj šele kaj drugega početi. Morda ponoči? Sicer pa plan B. Inmarsat. Ali pa plan C. Manjana.

Vesna se vrne iz izleta in poroča. Od dveh snorkljanj se je udeležila samo enega. Kljub obleki voda pač ni primerna za kopanje. Dvajset stopinj je samo za mazohiste. In, kot berem, bi prijateljica takoj zamenjala zelene in obilno poseljene otoke (tako s floro, kot s favno) v morju s trideset stopinjami za puščobne in skoraj mrtve Kornate v mrzlem morju. Hja, sto ljudi, sto čudi. Kakorkoli, pod vodo ni kaj za videti (podobno kot na Kornatih), razen ene velike želve (za razliko od Kornatov). Na obali pa vre od življenja. Poslika množico eksotičnih ptičev, vključno z redkim endemičnim modronogim boobijem. Če malo pomislim, je zaradi temperature vode povsem logično, da ima modre noge. In kljun. Pridobi še nekaj prijateljev iz Urugvaja, ko jim podari svoje kosilo. Kuro. Kasneje se srečamo tudi na večerji. Prijetna družina, oba ta-stara sta morska biologa (s perfektnim znanjem angleščine) in sta družino pripeljala na Galapagos na ekskurzijo. Pa tudi marsikje druge so že bili.

Kakorkoli, popoldan greva še malo na sprehod na Cabo Horn (pa ne tisti slavni, čeprav je ime čisto ta pravo) in spotoma se spotikava ob morske leve na plaži. In domorodci se tukaj celo kopajo. Saj plaža je zelo lepa, tudi poseljenost z morskimi levi ne moti pretirano. Le temperatura morja...

In po sprehodu na večerjo. Vesna naskoči lobsterja. Ogromen je in z ogromno prilogami. In ceno 14 evrov. Sam sem pameten in si mislim, da za ta denar res ne morem dobiti kaj dobrega. Naročim iz Costa Rice preizkušen aroz con camarones in - ostanem z dolgim nosom. Jed je slabša, kot sem jo bil navajen, in ono nasproti mize zgleda odlično. Jutri

imam popravni izpit! Po večerji se ustaviva v (sedaj spet odprtem kafiču) in srečno naredim internet plan A.

In v vodni taksi in na Malo. Jaz. Vesna vmes še malo (neprostovoljno) skoči v vodo. Med taksijem in Malo je bil le prevelik korak zanjo... Reševanje iz vode pomeni razvezati dingija, ga spustiti v vodo, podreti platformo in v vodo dati lestev. Še dobro, da je imela na sebi flis, ko je plavala... Kakorkoli, sledi vroč tuš in postelja z nekaj odejami.

fotke iz snorkljanja: nekaj rib, koral skoraj ni

velika želva je mirno čepela na dnu morja in jo sploh nismo motili

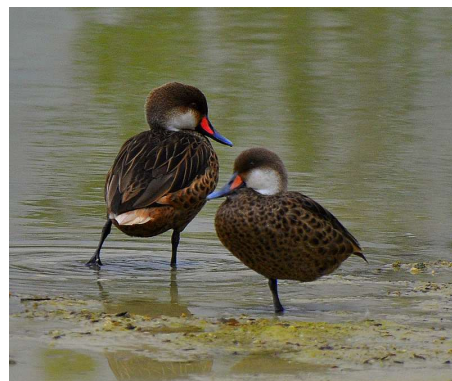
plave noge, plavi kljun, saj ni čudno pri tako mrzli vodi in zraku

ta ptič ima pa tako lepe oči in sinjemodro glavo

ti ptiči so mi bili zelo zelo lepi

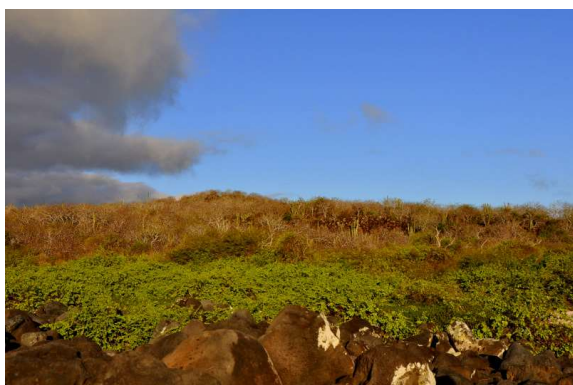
galapaške račke

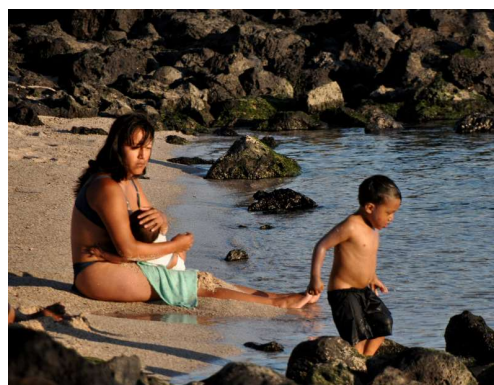
pa še ena mala jatica modronogih

modri raki

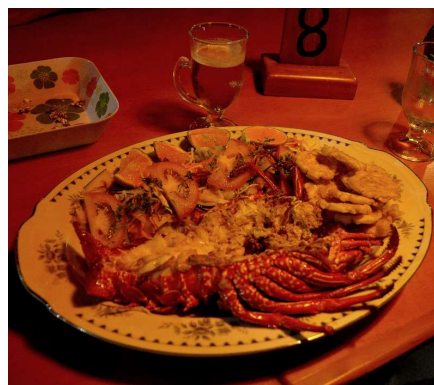
pokrajina okoli mesta dolgočasna: malo kaktusov, drugače pa bomo raste in samo šavje

fantič in mamica z dojenčkom se kopajo kot, da ima morje 30 stopinj

nedeljski kopalci na mestni plaži (brez potapljaških oblek)

jastog, patacones, solata in pikantna omaka - odlično!!!!

24. september 2012, ponedeljek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Danes je moj rojstni dan. Tudi če bi slučajno pozabil, so me prijatelji spomnili na to dejstvo. Pa v kafič na net in nekaj časa skajpam in potem - net kaput. Kar dolgo se še trudim vzpostaviti povezavo, pa brez uspeha in - plan B. Vzameva taksi in po otoku. Čeprav na začetku zgleda cesta kar vzpodbudno, je potem taka, da se je še v Keniji ne bi sramovali. Nekaj deset kilometrski izlet traja skoraj pet ur. In od tega je vožnje vsaj polovica. No, taksist lepo obvlada angleško in izveva precej stvari, ki bi jih sicer težko in tako vožnja sama po sebi sploh ni dolgočasna.

Ogledava si želve. Zanimiva izkušnja. Res je vredno. Saj sem videl na televiziji, pa si vseeno nisem mogel misliti, kako bo. Prosto se sprehajava med njimi in z nama hodi ranger in razlaga. In odgovarja na vsa najina neumna vprašanja. Itak sva sedaj izven sezone in fant je sam in mu je dolgčas in je srečen, da ima poslušalce. In veliko ve. In govori angleško. Skratka, perfektna izkušnja.

Malo manj perfektna izkušnja je izlet na kratersko jezero. Že pri vratih se obrneva. V dežju (na vrhu hriba ves čas dežuje)

ne bova rinila po blatni in spolzki stezi in gledala - meglo. Tudi naslednji mirador ni kaj posebnega. So pa robide, ki jih spotoma rabutava. Pomaranč, ki ležijo po tleh se ne lotiva. Grozno mi je gledati, koliko teh sadežev gre v nič. Na tone! In taksist na najin komentar mirno odvrne, da se jim jih ne spleča pobirat. Saj, dokler imajo turiste verjetno res ne.

Je pa naslednja plaža spet nekaj posebnega. Na črnih skalah se sončijo črne iguane. Zanimivo, res zanimivo. Morski levi in raki, ki jih je tudi kot solate, tako sploh niso več zanimivi. Te smo videli že tolikokrat...

Sledi večerja, ki pa ni bila ravno rojstnodnevna. Predvsem ni bilo torte. Ob petih, ko sva že močno lačna, zavijeva na snack v oštarijo, ki je pač prva ob poti. Zadeva se spremeni v predjed in predjed se količinsko izkaže za zelo okusno glavno jed. Vesna tako povečerja cheviche in jaz camarones. Z marinirano morskno hrano in šrimpki tako pogasiva lakoto in hkrati željo po še čem drugem. Langosti bodo na sporedu manjana.

želve otoka San Cristobal

ženske želve so manjše od moških

ta je sigurno ženska, ko ima tako lepe oči

ko se želve hranijo (so vegeterijanke!), jih ne moti, če jih opazuješ pri tem opravilu

želve na otoku San Cristobal so manjše vrste kot na Santa Cruzu

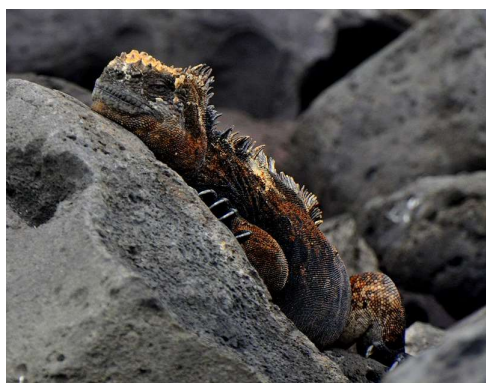
v hribih najdeš tudi robide; črne so bile izredno sladke; gob pa ni na Galapagosu :(

drevesa, ki zadušijo ostalo rast in se na veliko razmnožujejo

črnkaste iguane

ta je bolj dojenček in se sonči na vročih črnih vulkanskih kamnih

ko sem se iguani zelo približala je špricnila nekaj proti meni; drugače se pa ni kaj dosti pustila motiti

kavč po meri :)

morski levi na plaži in v senci pod drevesom

25. september 2012, torek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Jutro je namenjeno službenemu delu. WiFi je tako obupno počasen, da ni drugega, kot da se na podatke v Sloveniji priključim preko satelita. Bom pa kako pivo manj spil danes, pa bo. Vesna po telefonu zagrozi agentu, da naj prinese papirje takoj, sicer ga prijavi na policiji. Včeraj ga je cel popoldan iskala in ga ni bilo možno dobiti. Kot obrtnike, če kaj zašuštrajo. Grožnja je bila, zglada, dovolj močna, da jo mojster kmalu primaha s papirji. Ali pa je zaleglo, da je svojo težavo že včeraj razkrila konkurenci. In v tako majhni vasi vsi vse vedo o vseh. In ko si enkrat na slabem glasu... Kakorkoli, stvari se urejajo, jutri popoldne naj bi prinesel še ostale manjkajoče papirje iz kapitanije.

Potem se lotim vode. Nekje pušča, pa nikakor ne morem najti kje. Na koncu imam razšraufane pol kuhinje in sprednje kabine. Pa je vse suho. Ampak, pod podnicami se vseeno nabira voda. Nočna mora! Za predah popravim še baby stay (in ga dodatno ojačim - to je že tretja inkarnacija, najmočnejša do sedaj). Nabijanje v val je naporna reč za jambor in očitno tale baby stay res dela. Jutri se lotim še trimanja ostalih pripon, nazadnje so bile strimane še na Kanarih. Med delom mi zazvoni ekvadorski telefon in na drugi strani je vnuk, ki mi vošči rojstni dan. Lepo!

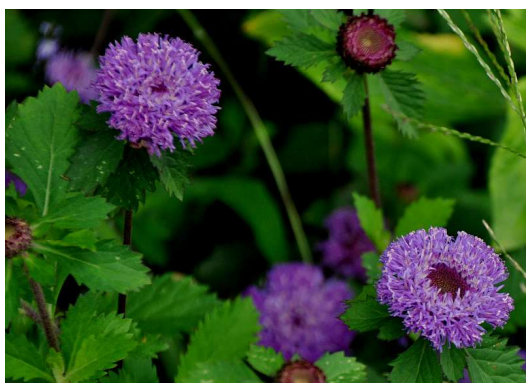
Vesna je šla v lov za oljnimi filtri in plinom, pa pralnico in še kaj. Popoldne se vrne in po kosilu skupaj skleneva, da se nama ne ljubi na kopno. Vesna ureja fotke za dnevnik, jaz malo pripravljam teren za Havaje. V jasnem (in hladnem!) večeru posediva v kokpitu s kozarcem vina v roki in opazujeva zvezde južne poloble.

prav nič lep obraz nima ta gospa

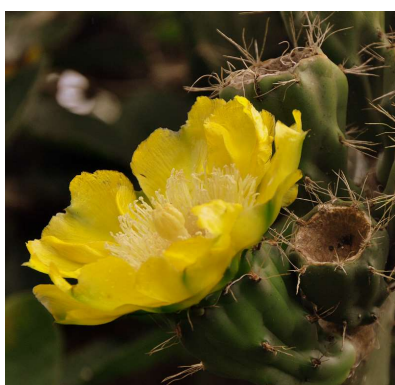
malce drugačne pa so le rožice tukaj

te so rasle v hribih

te so rasle poleg robid

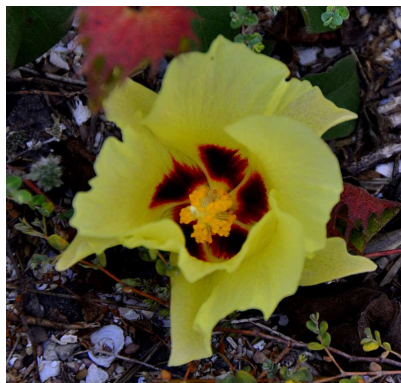
cvetoči kaktus

zaraščena peščena plaža

med črnimi vulkanskimi kamni se plazijo endemične plezalke

nežen a velik cvet

še en malce drugačen ptič

premražen morski lev

tudi dojenček morski lev sesa pri mamici

nekateri iguane so bile malce bolj rjave

26. september 2012, sreda

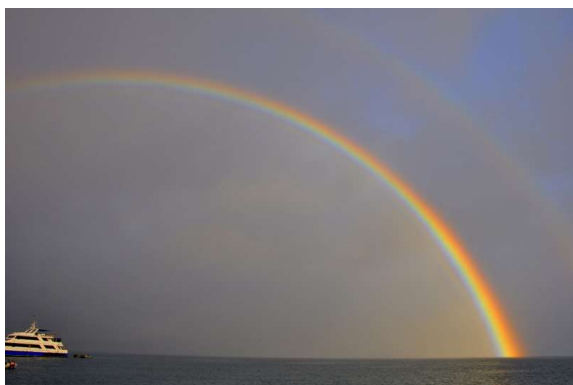
Isla San Cristobal (Galapagos)

Za zajtrk neprijetna novica. Blago rečeno. Ciao se je potopila v Indijskem oceanu, potem ko se je ponoči zaletela v nekaj plavajočega. Čeprav berem, da je kaj takega skoraj nemogoče, da je bolj redek dogodek, kot glavni zadetek na loteriji, pa se vendar dogaja. In dokler se to dogaja kar tako je to ena stvar, ko se pa zgodi komu, ki ga poznaš, pa povsem nekaj drugega. Cel dan je to tema v ozadju in moram priznati, nič kaj prijetna tema. Kolikor komunikacije omogočajo, se o tem pogovoriva z vsemi, ki jih pozna in ki plujejo po svetu naokoli. Vsi, jasno, že vedo in vsi so šokirani. No, edino pomembno je, da sta Srečo in Olga živa in zdrava. Za barko se bo itak sekirala samo zavarovalnica. Je pa dejstvo, da nas je Slovencev, ki plujemo po svetu naokoli, sedaj manj. Pa že tako nas je malo.

Zaradi tega so ostale teme precej nepomembne - da še vedno ne vem, kje mi curi voda, da nisva dobila plina, da pa zato sva našla oljne filtre in filtre za gorivo. In olje za motor. Nekaj kapljanja sem našel iz črpalke za slano vodo, pa sem zadnjič videl eno točno tako v čendleriji. Vendar, ko jo hočem kupiti, ne gre. Samo škatlo imajo razstavljen - da polica ni prazna (škatla za vodno pumpo je očitno tako lepa, da je primerna za dekoracijo).

In ko sediva na netu v kafiču na rivi, vidiva črno iguano, kako se sprehaja naokoli. Jasno, da je Vesna takoj tam s fotičem in še bolj jasno, da se za njo na foto sešn odpravi cel kafič. Po mizah obležijo le nepomembne stvari, kot npr. računalniki, denarnice, in podobna šara. In noben fotoaparat!

Za večerjo spet v drugo oštarijo. Tokrat jeva cheviche, ki bolj spominja na juho. Juho polno jastogov in škampkov. Očiščenih, seveda, Dalmatinci, očiščenih! In potem še ribo. Zaradi ponovno le perfektnemu znanju španščine, ki jo kelnerca obvlada v nulo, ne uspeva izvedeti katera pescado je to, misliva pa, da wahoo. Kakorkoli, Vesna jo ima v kokosovi omaki, jaz v marisco omaki, to je omaki z morskimi sadeži - jastog, šrimpi in kalamari, kuhani v kokosovem mleku in z obilico začimb. In ribe je ogromno, takole za dve naši porciji najmanj, in če k temu dodam še omako (ki bi je bilo tudi za samostojen obrok v kakšni bolj fancy slovenski obmorski birtiji) in priloge je bilo vsega skupaj toliko, da jaz nisem mogel pojesti. Nekaj riža sem pustil. Ne pomnim, kdaj se mi je to zgodilo in to ob tako odlični hrani. Jedi so bile po 6 - 7,5 evra, pivo po že znanih evro in pol. In v ceni je tudi ogled mehiške limonade in drugega polčasa finala južnoameriške fuzbalske lige. Še dobro, da je mama gledala limonado, ata pa fuzbal in da je vedno bil kdo na voljo, da je postregel novo hladno pivo...

in po vsakem dežju posije sonce

ptič z rdečim trebuhom se ponavadi napihuje, ko osvaja ženske ptiče

v morje sem vrgla nekaj pokvarjenih kosov toasta in prileteli so ptiči od vsepovsod

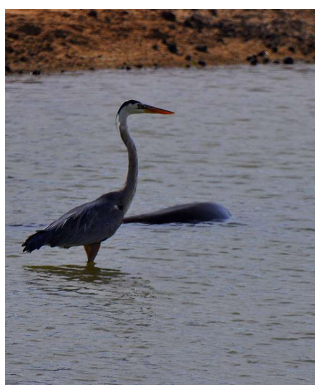
okoli barke plavajo tudi želve

z iguano sva imeli tekmo kdo bo hitrejši pri teku po pomolu; rezultat je bil neodločen

endemična rastlina in endemični potapljač

ptič in lev čofotata v majhnem zalivčku

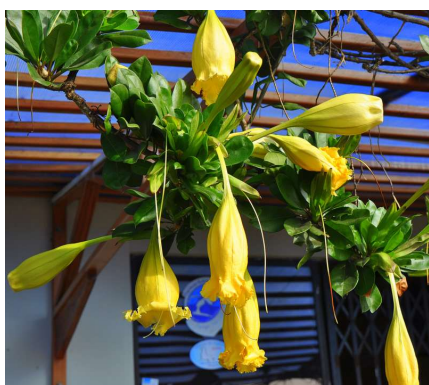
v tem kafiču se zbirajo navijači ecuadorskega nogometnega kluba

zelo veliko otroških igrišč je v tem mestecu in seveda trampolin, ki je brezplačen! Jan kje si?

souvenir trgovinica v mestecu

roža plezalka

ptič tako živih barv kot papagaj

27. september 2012, četrtek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Tema dneva je še vedno novica o Ciao. Hotela ali ne, ves čas premišljujeva o tem. In se pogovarjava. Ni nama jasno, kako bi lahko na tak način treščil v kaj plavajočega. Ko bo čas zacelil rane, bom moral pobarati Sreča za kakšno informacijo več, kot jih lahko preberem na netu. Da razumem problem in se nanj morda lahko celo pripravim. Kakorkoli, če bi ležala doma v naslonjaču in gledala televizijo, bi verjetno na zadevo kmalu pozabila, tukaj je pa to nekaj drugega. Kot berem Mimo, tudi Matjažu zadeva ne da mirno spati. In verjetno še komu. Je le tako, da smo vsi jadralci malo ogrožena rasa v pogledu varnosti. Varnosti skozi oči psihologije, seveda. Živimo na, za našo vrsto, tujem elementu in že samo to dejstvo je dovolj, da včasih misli uhajajo tja, kamor ne bi bilo potrebno. Namesto, da bi se veselili, da smo tukaj in imamo neskončno več šans, da ostanemo živi. V Sloveniji bi nas že zdavnaj povozil avto (tramvaja na srečo nimamo). Ja, optimizem potrebujemo, optimizem.

Sicer pa se cel ljubi dan ukvarjam z vodo. Misterija se nadaljuje. Enkrat voda je pod podnicami, enkrat je ni. Brez (meni razumljive) logike. Črpalka slane vode pušča. Ok, to bomo zalepili, čeprav mislim, da ne bo kaj dosti pomagalo. Novo bo potrebno nabaviti. Samo kje? In ta črpalka tudi ni vzrok mojih težav, to je le za dodatek. Izločil sem že kar nekaj lajtunge, prevrtal stene, speljal cevi na novo, pa še vedno nisem našel vzroka. Ampak, jutri je nov dan.

Šele zvečer greva malo naokoli. Na stadionu imajo zabavo, pa se napotiva tja. Skoraj sva že tam, ko je konec in vidiva ljudi masovno odhajati. Pa se obrneva še midva. Ampak. Po desetih minutah se nadaljuje. Eh, ne greva nazaj. Manjana. Morda. Greva raje nekaj pojesti. Tokratna restavracija je bolj fancy, cene so višje in porcije manjše. No, količina je še vedno ogromna, le na krožniku mi ni potrebno nič pustiti. Ribe in raki so spet prva liga. Ko se zanimava kakšno ribo jeva, je razlaga (v španščini) nekako tako, da je to 100 kg riba, imenuje se mera in živi globoko v morju. Nikad čuo, ampak dobra pa je! Še posebej, ker na krožniku plava v omaki iz rakov. In Vesnini raki v tabasko omaki so tudi odlični.

pol plaže zasedajo tile levčki

ob sončnem zahodu je fajn kontrast med oblaki in okolico

ta plavajoči ponton sigurno ni bil prvotno namenjen levom, sedaj vedno videvam izključno samo njih in nikogar drugega

levi in ljudje si delijo plažo

iguana dojenček

nekaterim se ne ljubi niti papaj nabirati

na črnih vulkanskih kamnih bel ptič kot štoklja

na črnih skalah tako črn levček

endemična rastlina na peščeni plaži

28. september 2012, petek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Današnja tema dneva je poleg Ciao še voda. Nikakor ne uspem najti, kje pušča. Na koncu z živci sem. Karkoli poskusim, vse je v redu, pa vendar teče. Izmerim še slanost vode, nekje med sladko in slano je. Kdo bi to razumel? Najbolje, da malo prespim.

Raje, kot da nadaljujem neproduktivno iskanje puščanja vode, greva na ogled Interpretation centra. Lepo in zanimivo, če ne bi prej prebral vse skupaj že v knjigah. Zato pa nadaljujema obisk muzeja s sprehodom po urejenih poteh naokoli. Dve uri se tako v miru sprehajava med kaktusi in bornim grmovjem, ki raste na skalah iz črne lave. Vse je zelo lepo urejeno in kljub borni vegetaciji je bil na koncu čisto spodoben sprehod. Še nekaj miradorjev obdelava in spomenik Darwinu sredi divjine in počasi je potrebno nazaj. Do dveh morava biti v kafiču pri Borisu, kjer je Vesna naročila jastoga. Da ji ni bilo potrebno ob sedmih v ribarnico, ji ga je kupila kar oštirjeva mama. Lepa gesta. Sicer sva pa itak najboljši stranki. Borisov internet je namreč najhitrejši v vasi. In tudi danes ni nič drugače. Potem, jasno, še na net in nekaj pivic.

In po netu naokoli. Spet najdem nove ferreterije, ma če jih nisem obiskal že deset v tej vasici, nič nočem. Dobim, kar iščem. Šino za predal v kuhinji. Kolesček je po letu in pol že zaribal. Vesna pa na market in tudi ona dobi vse. In vse je po dolar. Nihče nič ne tehta, le v vrečko branjevka strese robo in jo zamenja za dolar. Everything for a dollar. Pravzaprav so bile tudi moje šine po dolar. Štiri sem kupil za štiri dolarje.

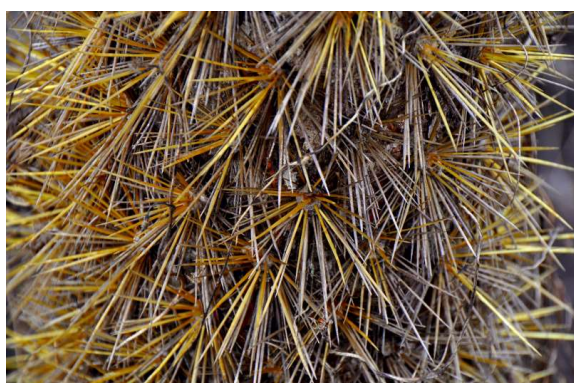
Večer mine na barki. Jaz se (spet) pretepam z vodo, Vesna speče jastoga. Pojeva ga, zalijeva z vinom in klepetava. Na obalo se nama ne ljubi več.

gospod Želva z veliko rito v int. centru

čeprav borno rastlinje, se najde tudi kaj cvetočega

ni šans, da ga objamem

cel hrib je takole poraščen

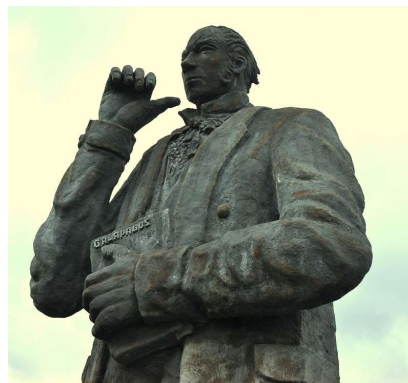
tudi klopce so na poti

pogled iz miradorja na darwina in kopališče

poleg tlakovanih poti so tudi strme lesene stopnice

darwinov spomenik povsod

v naravi se ne upam sesti na leva, je preveč spolzek :)

kar dosti indijancev vidiš tukaj

črnega raka je težko slikati na črni podlagi

pa še ena rožca za konec

29. september 2012, sobota

Isla San Cristobal (Galapagos)

Tema Ciao se počasi poslavlja in namesto tega prihajajo na spored druge. Tema voda pa ostaja. Še zadnje možno cev sem zamenjal. In še vedno teče! Kje, za hudiča? Kje!? Če črpalko ugasnem, ne teče, če jo prižgem, teče. Napaka je torej v delu, ki je pod pritiskom. Toplo vodo sem speljal na novo, nič ni pomagalo. Sedaj sem še cevi za mrzlo vodo zamenjal z onimi za toplo. Enako. Kaj sploh lahko še naredim?

Vesna gre dopoldan po karte za ladjo za Santa Cruz, jaz kot kup nesreče sedim na podnicah in pumpam vodo. Milimeter ali toliko v moji pumpi vsako uro. Obupan sem. Liter na dan pomeni, da imava do Rapa Nui spet polno vode pod podnicami. Med plovbo, ko je barka nagnjena bom težko kaj izčrpaval - vsaj ne tako malih količin.

In kot da to še ni dovolj, se malo sprehodim po palubi, da preverim rigging. In kaj ugotovim! Obe podkrižni priponi sta šli v cvet. A-ja-ja-jaaaah! Ne samo baby stay še stranske podkrižne pripone. Tisto nabijanje v valove iz Costa Rica do sem je bilo očitno še hujše, kot se je zdelo nama. Jezen sem nase, cel teden sva že tukaj, pa nisem uspel pošpegati po jamboru.

In baby stay sem popravljaj in preverjal položaj jambora, pa nisem videl. Ah, ja, staraš se Tonček, staraš. Malo mislim. Imam dve možnosti, odjadrat v Ecuador ali Panamo in dati pripone popraviti. To mi vzame (dragoceni) mesec dni časa in kar nekaj denarja za (nepotreben) clearance, ne diši mi. Druga je, da zamižim na eno oko in se odpravim na 6000 milj dolgo plovbo brez funkcionalno delujočih pripon. Popravim jih pozimi v Honoluluju. Malo se pozanimam še za mnenje pri prijateljih, predvsem pa moram vse skupaj dobro prespati.

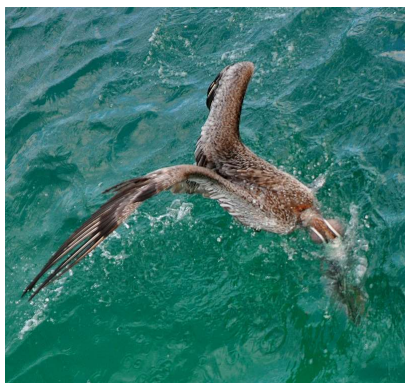
Danes je za kosilo riba. Dvo kilogramska je bila deset dolarjev. Štiri evre za kilogram odlične bele ribe (neizgovorljivega imena) se mi zdi poštena cena. Po ribi pa na rivo. Še malo v lajf! V lajf brez vodnatih in priponskih problemov...

2kg riba - za kosilo pojedla le polovico; dobra!

strgane pripone

pelikan se je vrgel na ostanke ribe

zraven pa popil še dosti morja

no, tudi ostanki riža so mu teknil - se vidi cel kos v kljunu

dečve sigurno fante obirajo

30. september 2012, nedelja

Isla San Cristobal (Galapagos)

Voda. Raje ne bi napisal, kaj sem našel. No, upam, da sem res našel. Kaplja pod bojlerjem, tam kjer s prsti nisem prišel zraven. Sedaj sem iz obupa odšraufal bojler in preveril še na tem, do sedaj nedostopnem mestu. In prsti so bili mokri... Resnično upam, da bo s tem saga, dolga skoraj leto in pol, končana. Začela se je že v Izoli. Nekako sem na smrekice navil teflonski trak in ponovno pritrdil cev. Srčno upam, da bo ta tema sedaj pase.

Pripone pa niso tako enostavna zadeva. Vsi po vrsti mi svetujejo plan A. Da bi šel s tako barko na 6000 milj dolgo pot... ne, to ne gre. Se strinjam in navežem stike z marino v Salinasu v Ekvadorju. Najbližja mi je, 600 milj. Vendar, 600 milj v veter, val in proti toku. In dragi so, dragi. Res mi ne diši. In ko takole malo računam, koliko bi me zabava stala, je izračun neugoden. Če bi bilo 3000 dolarjev, bi bilo super ugodno. Tako se reče, ugodno to zame vsekakor ni. Še moram prespati, predvsem pa jutri v port Ayori poskušati najti kakšno lokalno rešitev.

Cel dan sva tako na netu na obali in šele zvečer se vrneva na barko, kjer pojeva dobro ribo in spijska glažek vina. In z olajšanjem ugotovim, da je puščanje vode mimo. Vsaj tako mi zgleda, bomo videli zjutraj.

dolgočasna registrska tablica ecuadorja;

triletni Indijanček; kako lepe, neverjetne lase ima ta rasa

igrišč dovolj

kakšen kljun in dolgi rep ima ta ptič

indijanki v moderni opremi